

சுண்டிபன்

நிலமநுலை

வானதி பதிப்பகம்

இரண்டாம் பதிப்பு : ஆகஸ்டு, 1977
 மூன்றாம் பதிப்பு : டிசம்பர், 1977
 நான்காம் பதிப்பு : (வானதி) அக்டோபர், 1984
 ஐந்தாம் பதிப்பு : (வானதி) பிப்ரவரி, 1988
 ஆறாம் பதிப்பு : (வானதி) மார்ச், 1993
 ஏழாம் பதிப்பு : (வானதி) ஜூன், 1995
 எட்டாம் பதிப்பு : (வானதி) ஜூன், 1997
 எட்டாம் பதிப்பு : (வானதி) பிப்ரவரி, 2000

© Copy rights with the Author

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை : ரூ. 18-00

Title : NILAMANGAI
 Author : Sandilyan
 Language : Tamil
 Edition : Eighth Edition, February, 2000
 Pages : 104
 Price : Rs 18-00
 Published by : VANATHIPATHIPAKAM
 13, Deenadayalu Street,
 T. Nagar, Chennai - 600 017.

ச்சிட்டோர் :

க்வா கிராபிக்ஸ்

மதனகோபால் தெரு,

பிராமபுரம், சென்னை - 600 018

தாலைபேசி : 4997349

முன்னுரை

‘நிலமங்கை’ நூற்றுக்கு நூறு சரித்திர ஆதாரங்களை உடைய கதை. பாண்டிய நாட்டு அரியணைச் சண்டையையும் மாலிக்காபூரின் படையெடுப்பையும், இக்கதை அஸ்திவாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது. குலசேகர பாண்டியன் தனது ஆசை நாயகியின் மகனான வீரபாண்டியனை இளவரசனாக நியமித்தான். பட்டமகிஷியின் புதல்வனான சுந்தரபாண்டியன் வெகுண்டு தந்தையைக் கொலை செய்கிறான். வீரபாண்டியன் வீரதவளபட்டணத்தில் பாண்டிய மன்னனாக முடிசூட்டிக் கொள்கிறான். அவனுக்கு, சேரனான ரவிவர்மனின் உதவி கிடைக்கிறது. 1311 ஆவது ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் ஹொய்சாளமன்னன் உதவி கொண்டு, மாலிக்கபூர் பாண்டிய நாட்டு மீது படையெடுத்து வருகிறான். இந்த வீரவரங்கள் அனைத்தும் திரு. நீலகண்ட சாஸ்திரியாரின் A History of South India என்ற நூலில் 220 ஆவது பக்கத்திலிருந்து 223 ஆவது பக்கங்கள் வரை காணப்படுகின்றன. அவரது Foreign Notices of South India என்ற நூலில் (பக். 166) மாலிக்-எல்-இஸ்லாம் ஜமாலுதீன், ஆண்டுதோறும் 1400 அரபுப் புரவிகளைச் சப்ளை செய்து வந்தா னென்பதும் கூறப்படுகிறது. இதற்கான ஒப்பந்தம் அவனுக்கிருந்ததும் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

இந்தச் சரித்திர நிகழ்ச்சிகளில் சிறிது கற்பனையும் கலந்து கதை எழுதியிருக்கிறேன். ‘அமுதசுரபி’யில் வெளிவந்த இக்கதையை நீங்கள் விரும்பிப் படிப்பீர்கள் என்ற எண்ணத்தில் இதை உங்கள் முன்பு சமர்ப்பிக்கிறேன்.

சாண்டில்லன்

15-8-77

BIBLIOGRAPHY

Sri K. A. Neelakanta Sastry's

1. Foreign Notices of South India
2. Pandyan Kingdom
3. A History of South India

Sri Sadasiva Pandarathar 's

பாண்டியர் வரலாறு

நிலமங்கை

அத்தியாயம் 1

மரகதக் கடல் ! முகப்பு வீடு !

நிலமகளை எங்கும் சுற்றி வளைத்துத் தழுவிக்கிடந்த நீலத்திரைக் கடலில், மரக்கலங்களுக்குப் பயண வழிகள் பல இருந்தாலும், கிழக்கே நெல்லூரி லிருந்து மேற்கே கொல்லம்வரை பாரதத் தாயின் பாதங்களை அலசி நின்ற கடல்வழி மட்டும் 'மாபார்' என்ற சிறப்புப் பெயரால் உலக வணிகர் பலராலும் அழைக்கப்பட்டு வந்ததற்கு முக்கிய காரணம், காயல் பட்டணத்தின் கடலோரந்தான் என்பதை நீர்ண யித்துக் கொண்ட இளைய பாண்டியன், மெள்ள மெள்ள மணலை முத்தமிட்டுக் கொண்டிருந்த மரகத நீரை மயக்கமுறும் கண்களுடன் நோக்கி, "இங்கு மட்டும் கடல் நீர் ஏன் இத்தனை பச்சையா யிருக்கிறது? முத்துக் கிடைக்கும் இக்கடலில் இந்தப் பகுதியில் மட்டும் ஒரு வேளை பச்சைக் கற்கள் அதிகமாக அடித்தளத்தில் கிடைக்குமோ?" என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்டான். "இந்தக் கடல்நீரின் பசுமை நிறத்தைப் பிற்பகல் கதிரவனின் கிரணங்கள் மிகப் பளபளக்கச்

மரகதக் கற்களே காரணமாயிருக்க வேண்டும் ; வேறு எந்த இடத்தில் இத்தனை ஜாஜ்வல்யமாகக் கடல்நீரை இவனால் உருவாக்க முடிகிறது ?” என்று கூறி ஏதோ பைத்தியம் பிடித்தவன்போல் கண்களை நீரில் நாட்டிக் கொண்டிருந்தாலும் உலகு கையை மட்டும் மேலே உயர்த்திப் பின்னால் வானத்திலிருந்த ஆதவனைச் சுட்டிக் காட்டினான். “காயல் கடலின் இந்தச் சிறப்பை மன்னிட்டுத்தான் உலக வணிகர் பலரும் இந்தத் துறைமுகத்தில் வந்துகொள்கிறார்கள். இதுவே உலகத் திற்குள் விளைந்திருக்கும் இன்னொரு உலகம்” என்று தலையை மகிழ்ச்சியுடன் ஆட்டிவிட்டுத் தன் நினைப்புக்கு ஆதரவு தேடும் பாவனையில் கண்களைக் கடலோரத்திலிருந்து விடுவித்துக் கடலின் தொலைப் பகுதியை நோக்கினான்.

அவன் நினைப்புக்கு ஆதரவு தருவன போலும், காட்சி கூறுவன போலும் பல நாட்டு மரக்கலங்களும் டீக்கட் கடலில் நின்று கொண்டிருந்ததன்றி சீனம், ருபு, பார்சீகம், யவனம் ஆகிய நாடுகளின் கப்பல்கள், தங்கள் பலதரப்பட்ட கொடிகளைக் கற்றில் ஆடவிட்டும், தங்கள் அழகிய முகப்புகளை வணை நோக்கிச் சிறிது குனிந்து குனிந்து பழப்பியும் காயல் துறைமுகத்துக்கு இணையற்ற பாபையைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தன என்றால், அந்த மரக்கலங்களிலிருந்து பலவகை வணிகப் பொருள்களை ஏற்றிக் கொண்டு தரையை அக்கி ஊர்ந்து வந்த பெரும் படகுகள் தன் வளப்பத்தை அதிகப்படுத்த வரும் அயல்

நாட்டுத் தூதர்களைப்போல் காட்சி அளித்துக் காயலின் அழகைப் பல மடங்கு அதிகப்படுத்திக் காட்டின. அந்தப் படகுகளைத் துழாவி வந்த கடலோடிகளின் துடுப்புக்கள் ஏககாலத்தில் எழுப்பிய ‘சர்சர்’ என்ற ஓசை, கடலின் அலை ஓசையைக்கூட அடக்க முடியுமென்றாலும் அதற்கு இடைஞ்சலாக இருந்தன - கடற்கரை மணலில் விற்பனைக்கு வந்திறங்கி மடக்கப்பட்டிருந்த அரப்புப் புரவிகளின் கனைப்பொலிகளும், அவற்றைக் கட்டி நிற்க வைக்க சுற்றும் முற்றும் ஓடிக்கொண்டிருந்த அராபிய வணிக அடிமைகளின் பெருங் கூச்சலும்.

ஹார்மோஸ், கிரீஸ், ஏடன் முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்திருந்த மிக உயர்ந்த ஜாதிப் புரவிகளும், கதீப், லாஸா, பெஹரீன், குல்ஹாது முதலிய ‘இடங்களிலிருந்து வந்து குழுமிக் கிடந்த ருஸ்தத்தின் ருக்ஸ்’ பரம்பரையில் பிறந்து வளர்ந்த வெகுவேகப் புரவிகள் பலவும், காயலின் கடற்கரையில் அடங்கி நிற்காமல் அங்கும் இங்கும் ஓடத் தொடங்கியதால் ஏற்பட்ட பிரமிக்கத்தக்க காட்சியைத் திரும்பிப் பார்த்த இளைய பாண்டியன் சற்றே புன்முறுவல் கொண்டான். அந்தப் புரவிகளில் ஓரிரண்டு அவனை இடித்துக்கொண்டு ஓடியும், ஓரிரண்டு அவன் ஆசையுடன் நோக்கிய மரகதக் கடலின் நீரிலும் காலை வைத்துக் குழப்பியுங்கூட, அவன் முறுவல் சிறிதும் குறையாமல் விரிந்து முகத்தில் அதிக மகிழ்ச்சியையே காட்டியது. காயலின் மரகத அலைகளுக்கு அடுத்தபடியாக அவன் நேசித்தது அந்தப் புரவிகளைத்தான்.

அன்று கிட்டத்தட்ட நான்கு பெரும் மரக் கலங்கள் புரவிகளைக் கொண்டு வந்து இறக்கி யிருந்ததால், துறைமுகம் முழுவதும் புரவி களாலேயே நிரப்பப்பட்டிருந்ததன் விளைவாக மற்ற வணிகப் பொருள்களைச் சீன அடிமைகளும், அராபியர்களின் நீக்ரோ அடிமைகளும், மூட்டை களில் சுமந்துகொண்டு பட்டணத்தின் உட்புற அங்காடியை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தாலும், இளைய பாண்டியன் அந்த வணிக மூட்டைகளின் மீது சிறிதும் கண்களைச் செலுத்தாமல், புரவிகள் ஓடி ஓடி அமாக்களம் செய்து திமிறித் திமிலோகம் செய்து கொண்டிருந்த இடத்தின் அருகிலேயே நின்று கொண்டிருந்தான். அந்தப் புரவிகளை விற்க வந்த வணிகரும் வாங்க வந்த அரண்மனைக் காவலரும் செய்த பேரக் கூச்சல்கூட இளைய பாண்டியன் செவிகளுக்கு மிக இன்பத்தை விளைவித்தது. அந்த இன்ப நிலையின் விளைவாக இளைய பாண்டியன் அந்தப் புரவிகளின் கூட்டத்தின் ஊடே நுழைந்து சென்றான். சில புரவிகள் அவனை இடித்தன, சில கடிக்க முயன்றன. இன்னும் சில குளம்புகளைத் தூக்கி அவனை உதைக்க முற்பட்டன. ஆனால் இளவரசன் அவைகளனைத்தையும் சமாளித்துக் கொண்டு புரவிக் கூட்டத்திற்குள் சென்றான். இடித்த புரவிகளை ஒரு கையால் அலட்சியமாகத் தள்ளினான். கடிக்க வந்த புரவிகளின் மூக்குத் துவாரங்களை இன்னொரு கையால் இறுக்கிப் பிடித்துப் பற்களை மூடி அடக்கினான். உதைக்க வந்தவற்றிலிருந்து தப்பி, அவற்றின் முதுகில்

அறைந்தான். இத்தனை சேஷ்டைகளுடன் நகைக்கவும் நகைத்தான். சில புரவிகளைக் கழுத்தில் தன் கைகளால் சுற்றி வளைத்துத் தழுவவும் செய்தான்.

இத்தனைக்கும் அவன் அதிகப்படியாக உடையேதும் அணியவில்லை. அராபியர்களைப் போல் சரையை மட்டும் அணிந்திருந்ததால் அந்த வாலிபனின் உடலின் மேற்பகுதி திறந்தே கிடந்தது. திறந்து கிடந்த மார்பு விசாலமாகவும், திண்ணிய தசைகளுடனும் இரும்பெனக் காட்சியளித்தது. அதில் வளர்ந்திருந்த கருத்த ரோமங்களிடையே ஆடிய பெரும் மரகதக் கல் ஒன்றைத் தாங்கியிருந்த பொற் சங்கிலியொன்று அவன் கழுத்தைச் சுற்றி ஓடியிருந்தது. இரும்பென நீண்ட மெல்லிய கரங்களை அவன் ஆட்டி நடந்த முறை, தோள்களால் புரவிகளை முட்டித் தள்ளிய அலட்சியம், எல்லாமே அவன் அசுவ சாஸ்திரத்தை நன்கு அறிந்தவனென்பதை மட்டுமின்றி, அவன் உடலின் உறுதிக்கும் வலுவுக்கும் சான்று கூறின. அவன் விசால வதனத்தில் தலையிலிருந்து தொங்கிய ஓரிரு சுருட்டை மயிர்கள் அந்த வதனத்துக்குத் தனி அழகைக் கொடுத்தன. அவன் கண்களிலும் ஏதோ ஒரு தனிப்பட்ட வசியம் இருக்க வேண்டும். இல்லையேல் சில புரவிகள் அவன் கண்களைச் சந்தித்ததும் தலையை ஆட்டுவானேன்? அவன் முத்தமிடத் தங்கள் முகத்தைத் தான் உயர்த்துவானேன்?

உயரத் தூக்கிய புரவிகளின் முகங்களை அவன் முத்தமிட்டான். அந்தப் புரவிகளும் பதிலுக்கு

அவன் தோளிலும் முதுகிலும் தங்கள் கழுத்துகளை வைத்து உராய்ந்தன. அப்பொழுது வைகாசித் திங்களாதலாலும் கதிரவன் மறையும் நேரங்கூட அணுகாததாலும் அவன் உடம்பைப்போலவே புரவிகளின் உடல்களிலும் வியர்வை ஓடிக் கொண்டிருக்கிறபடியால் அவற்றின் வியர்வையும் அவன் உடலில் பட்டதென்றாலும் அது கூட அவனுக்குப் பேரின்பத்தையே அளித்தது. “நந்தவனத்துப் புஷ்பங்களில் கூட இந்த சுகந்தம் ஏது?” என்று அந்த ஜாதிப் புரவிகளின் வியர்வையைக்கூட அவன் ரசித்தான்.

இப்படிப் புரவிகளை ரசித்துக்கொண்டே அவற்றின் ஊடே சென்ற இளைய பாண்டியனை, அரபு நாட்டுக் காசாரிகள் பெருமையுடனும் பிரமிப்புடனும் பார்த்தனர், “இப்படியொருவன் பாண்டி நாட்டிலிருக்க ஆண்டுதோறும் இங்கு ஏன் புரவிகள் பெருமளவில் மாண்டு போகின்றன?” என்று அவர்களில் சிலர் ஒருவருக்கொருவர் வினவிக் கொண்டார்களே யொழிய, விடை காணாமல் தவித்தனர். அவர்கள் தவிப்பைப் பற்றி லட்சியம் செய்யாமல் வந்த அராபியன் ஒருவன், அந்தக் காசாரிகள் கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு, இரு கைகளையும் உயரத் தூக்கி இருமுறை தட்டவே, இளைய பாண்டியன் சட்டென்று அத்திசையை நோக்கித் திரும்பினான். திரும்பியவன் முகத்தில் எல்லையற்ற வியப்புத் துலங்கியது. “எப்பொழுது வந்தாய் நீ?” என்று அராபிய மொழியிலேயே புரவிகளின் நடுவிலிருந்து கூச்சலிட்ட இளைய பாண்டியன் குரலிலும் வியப்புப் பெரிதாக ஒலித்தது.

அந்த அராபியன் கை தட்டியதும் காசாரிகள் துரிதமாக விலகி அவனுக்கு இடம்விட்டதன்றி, அந்த அராபியனை நோக்கித் தலை தாழ்த்தி வணங்கவும் செய்தனர். அவர்கள் வணக்கத்தைத் தலையசைப்பினாலேயே ஏற்ற அந்த அரபு வணிகன், இளைய பாண்டியன் வருகைக்காகப் புரவிக் கூட்டத்தின் எல்லையில் காத்து நின்றான். இளைய பாண்டியனும் ஏதோ காணாத விருந்தாளியைக் கண்டு விட்டவன் போல், வெகு துரிதமாகப் புரவிகளை விலக்கிக் கொண்டு அந்த அரபு வணிகனிருக்குமிடத்தை அடைந்து, “எப்பொழுது வந்தாய் ஜமாலுதீன்?” என்று வினவினான், வணிகன் பேசுவதற்கு இடங் கொடாமல்.

இளைய பாண்டியனைவிட உயரமாய், ஆறடிக் குக் குறையாமல் பெரும் உடை உடல் முழுவதும் மூடக்காட்சியளித்த அந்த அரபு வணிகன், இளைய பாண்டியன் கைகளை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டு, “நேற்று வந்தேன்,” என்றான்.

“பின் ஏன் அரண்மனைக்கு வரவில்லை?” என்று வினவினான் இளைய பாண்டியன்.

“வருவதில் ஒரு கஷ்டமிருக்கிறது,” என்றான் ஜமாலுதீன் பயங்கலந்த கண்களுடன்.

“என்ன கஷ்டம்?”

“ஒரு பரிசு கொண்டு வந்திருக்கிறேன்.”

“அதனால்?”

“அரண்மனைக்குக் கொண்டு வந்தால் எல்லாரும் கேட்பார்கள்!”

“அந்தப் பரிசு யாருக்கு?”

“யாருடன் இப்பொழுது பேசிக் கொண்டிருக்கிறேனோ அவருக்கு!”

“எனக்கா!”

“ஆம்.”

“என்ன விலை அது?”

“விலையற்றது.”

இளைய பாண்டியன் ஜமாலுதீனை உற்று நோக்கினான். “விலையற்றதானால் நான் எப்படி வாங்க முடியும்?” என்று வினவினான் சந்தேகத்துடன்.

“பரிசுக்கு விலையுண்டா?”

“கிடையாது.”

“நட்புக்கு விலையுண்டா?”

“கிடையாது.”

“அப்படியிருக்க விலையைப்பற்றி என்ன பேச்சு? இன்றிரவு வந்து அதைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள்.” இதைக் கூறிய அந்த அரபு வணிகன் திரும்பிப் போகத் துவங்கினான். திரும்பியவன் என்ன காரணத்தாலோ சரேலென்று நின்று, “நானிருக்குமிடம் தெரியுமல்லவா?” என்று வினவினான்.

இளைய பாண்டியன் சற்று இரைந்தே நகைத்தான். “ஜமாலுதீன்! நீதான் ஆண்டுதோறும் வருகிறாயே; உனக்குத்தான் தங்கத் தனி மாளிகை கொடுத்திருக்கிறோமே,” என்றும் கூறினான், நகைப்பின் ஊடே.

“அந்த இடத்தில் இன்றிரவு இருக்க மாட்டேன் நான்,” என்ற ஜமாலுதீன் அக்கம்பக்கம் பார்த்து, பிறகு கூறினான், “காயலின் மூன்றாவது வீதியின் வடக்கு முகப்பில் ஒரு வீடு இருக்கிறது,” என்று ரகசியமாக.

“ஆம்... அது” என்று ஆரம்பித்த இளைய பாண்டியனை, “உம்...பெயர் சொல்ல வேண்டாம்,” என்று எச்சரித்தான் ஜமாலுதீன்.

பெயரைச் சொல்லவில்லை இளையபாண்டியன். ஆனால் மறுத்து மட்டும் கேட்டான், “நான் அங்கு எப்படி வர முடியும்?” என்று.

“ஏன் வந்தாலென்ன?” ஜமாலுதீன் சற்றுக் கோபத்துடன் வினவினான்.

“அது பரத்தையின் வீடாயிற்றே!,” என்றான் இளைய பாண்டியன்.

ஏதோ கேட்க முயன்று, ஆனால் கேட்காமல் தலையை மட்டும் அசைத்துவிட்டு வாயை மூடிக்கொண்டான் ஜமாலுதீன். சிறிது யோசனைக்குப் பிறகு, “பாதகமில்லை வாருங்கள். வருவதில் பயன் இருக்கிறது,” என்று சொல்லிவிட்டு அங்கிருந்து அகன்றான் வணிகனான ஜமாலுதீன்.

வணிகன் சொன்னதெல்லாம் விந்தையாயிருக்கவே மிகுந்த யோசனையுடன் காயலின் கடற்கரையிலிருந்து கிளம்பித் தொலைவிலிருந்த தனது அரண்மனைக்குச் சென்ற இளைய பாண்டியன், அன்று பொழுது போவதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இரவு நெருங்கியதும் நீராடிச் சிறிது

உணவும் அருந்தி, இருள் நன்றாக முற்றியதும் அதே அராபியச் சராயில் குறுவாளொன்றை மட்டும் செருகிக் கொண்டு, உடலை ஒரு போர்வையால் போர்த்திக் கொண்டு, அரண்மனைத் திட்டி வாசல் வழியாகக் கிளம்பி மூன்றாவது வீதியை அடைந்தான். மூன்றாவது வீதியின் அந்த முகப்பு வீட்டை நெருங்கியதும் பலத்த சந்தேகம் இளைய பாண்டியனைப் பிடித்துக் கொள்ளவே அவன் சிறிது தாமதித்தான். வீட்டில் விளக்குச் சிறிதமில்லாமல் கும்மிருட்டாகக் கிடந்தது. அரவம் கூட ஏதுமின்றிப் பயங்கர அமைதியும் குழந்திருந்தது. எதற்கும் உள்ளே சென்று பார்க்கத் தீர்மானித்த இளைய பாண்டியன், கதவு திறந்தபடி கிடந்ததால் தங்கு தடையின்றி உள்ளே நுழைந்தான். முதல் கட்டை மெல்ல நடந்து தாண்டி, மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் இரண்டாவது கட்டுக்கு வந்த அவன், அங்கிருந்த விபரீத நிலை கண்டு மலைத்துப் பல விநாடிகள் அசையாமல் நின்று விட்டான்.

அங்கிருந்த பெரிய மரத்தூணொன்றில் ஜமாலுதீன் கயிறுகளால் பிணைக்கப் பட்டிருந்தான். அவன் வாயிலும் துணி அடைக்கப்பட்டிருந்தது; அவன் காலடியில் கிடந்த ஓர் அராபிய அழகியின் முகத்திரை கிழிக்கப்பட்டிருந்தது. அவளும் கை கால்கள் பிணைக்கப்பட்டுத் தரையில் உருட்டப் பட்டிருந்தாள். அவள் ஆடையும் நிலைகுலைந்து கிடந்தன. அந்தக் கோலத்தைக் கண்டு கோபத்தின் வசப்பட்ட இளைய பாண்டியன், தனது இடைபி

விருந்து குறுவாளை எடுத்து அந்த இருவரின் பிணைப்புகளையும் அறுத்தெறியும் எண்ணத் துடன் அவர்களை அணுகினான். “அணுகாதே! அப்படியே நில்!” என்ற ஒரு குரல் இளைய பாண்டியன் கால்களைத் தேக்கியது. ஆனால் தலை திரும்பியது, குரல் வந்த திசையை நோக்கி. குரலுக்குடையவன் கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. “அவனையும் பிடித்துக் கட்டுங்கள்,” என்ற ஒலி மட்டும் கூடத்தின் இருளடைந்த பகுதியிலிருந்து அதிகாரத்துடன் வெளிவந்தது.

அத்தியாயம் 2

அதிர்ச்சி தந்த செய்தி

கடயல் பட்டணத்தின் அரசு வீதியை அடுத்த முன்றாவது வீதி விலைமகளிர் வீதியாதலால் அங்கு எல்லா வீடுகளிலும் கேளிக்கையும் கூத்தும் நடப்பது இயற்கையாயிருந்தாலும், அன்று மட்டும் அத்தகைய அரசும் ஏதுமின்றி வீதி பூராவினுமே மௌனம் மண்டிக் கிடந்ததை வீதியை அணுகியதுமே இளையபாண்டியன் கவனித்தானானாலும், அதைப் பற்றிப் பொருட்படுத்தாமலேயே முகப்பு வீட்டை அடைந்தான். அந்த முகப்பு வீட்டின் அந்த காரமும் அசப்தமும் அவனுக்குப் பலத்த சந்தேகத்தைக் கிளறிவிட்டதன் விளைவாக, அவன் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடனேயே முதல் கட்டைத் தாண்டி இரண்டாவது கட்டுக்கு வந்தவன், அங்கிருந்த விபரீத நிலையை எதிர்பார்க்கவில்லை. அந்த இரண்டாவது கட்டிலும் பூர்ண இருட்டடித்துக் கிடந்தாலும் இளைய பாண்டியன் நிலை அத்தனை அபாயகரமானதாக ஆகியிருக்காது. ஆனால் இரண்டாம் கட்டில் ஜமாலுதீன் கட்டப்பட்டிருந்த தூணுக்கு அருகில் ஒரு சிறு அகல் விளக்கு வைக்கப்பட்டிருந்ததால்,

சாண்டியன் Δ 17

அந்த அகல் விளக்கின் சிறு வெளிச்சம் ஜமாலு தீனையும் அவன் காலடியில் கட்டி உருட்டப் பட்டிருந்த அராபிய அழகியையும் மட்டுமே காட்டிக் கொடுக்கும் வண்ணம் வீசிக்கொண்டிருந்தது. அந்த வெளிச்சத்துக்குள் தான் நுழைந்ததால் ஜமாலுதீனைக் கட்டிப் போட்டவர்களுக்குத் தன் மீது வாளெறிந்து கொல்வது ஒரு பொருட்டல்ல வென்பதை இளையபாண்டியன் உணர்ந்து கொண்டு இருந்தாலும், அவனுள்ளே அந்த சமயத்தில் எழுந்து விட்ட சினமும் இயற்கையாகவே அவன் ரத்தத்தில் ஓடிக்கொண்டிருந்த வீரமும் இருளில் மறைந்திருந்த ஆபத்தை அலட்சியம் செய்ய அவனைத் தூண்டிய காரணத்தால், அவன் தன் குறுவாளை எடுத்துக் கொண்டு ஜமாலுதீன் பிணைப்பையும், அரபு நாட்டு மகளின் பிணைப்பையும், அறுத்தெறிய அகல் விளக்கின் வட்ட வெளிச்சத்துக்குள் துணிவுடனேயே காலெடுத்து வைத்தான். அந்த சமயத்தில் அந்த இரண்டாவது கட்டின் இருளடைந்த பகுதியிலிருந்து எழுந்த, “அணுகாதே, அப்படியே நில்” என்ற குரலும், “அவனையும் பிடித்துக் கட்டுங்கள்” என்ற உத்தரவும் ஒரு விநாடி இளைய பாண்டியன் கால்களைத் தேக்கி நிறுத்தின.

அந்தக் குரல் அவனுக்கு வெகு பழகிய குரலாகத் தெரிந்தாலும் இருளிலிருந்து பேசியவன் சற்றுக் குரலை மாற்றிப் பேசியதால் திட்டமாக அது யார் என்பதை அவனால் நிர்ணயிக்க முடியவில்லை. உத்தரவிட்டவன் யாராயிருந்தாலும் அவன் தனிப்பட்ட வரவிலையென்பதையும் தகுந்த உதவியுட

னேயே வந்திருக்கிறானென்பதையும் இளைய பாண்டியன் புரிந்து கொண்டதால், குறுவாளை இடையில் மீண்டும் செருகிக் கொண்டான். அந்தச் சமயத்தில் சற்று எட்ட இருந்த தூண்களிலிருந்து இரண்டு வீரர்கள், வாட்களை உருவிப் பிடித்துக் கொண்டு வரவே, சரேலென்று தரையிலிருந்த அரபு நாட்டு அழகியின் பக்கத்தில் விழுந்து வெகு வேகமாக உருண்ட இளைய பாண்டியன் அகல் இருந்த இடத்தை அடைந்து அதை ஊதி விடவே, இரண்டாம் கட்டு முழுவதுமே பூர்ண இருளில் சிக்கிக் கொண்டது. முன்பே ஜமாலுதீனிருந்த தூணைக் குறி வைத்திருந்த இளைய பாண்டியன், சரேலென்று துள்ளி எழுந்து ஜமாலுதீன் கயிறுகளை மடமடவென்று தன் குறுவாளால் அறுத்துவிட்டு, “அந்தப் பெண்ணை எடுத்துக்கொண்டு பின் பக்கமாகச் சென்று விடு,” என்று அரபு வணிகனுக்குக் கூறிவிட்டு, எதிரேயிருந்த தூண்களை நோக்கிச் சென்றான்.

இருளடைந்த அந்த இரண்டாம் கட்டு அடுத்த விநாடி திமிலோகப்பட்டது. அங்குமிங்கும் நாலந்து வீரர்கள் விவரம் புரியாமல் ஓடியதால் ஏற்பட்ட காலடி ஓசைகள் தடதடவென சப்தித்தன. “மடையர்களா! சீக்கிரம் இன்னொரு விளக்கை ஏற்றுங்கள். பிடியுங்கள் அவனை,” என்று முதலில் இளைய பாண்டியனை அச்சுறுத்தியவன் குரல் பயங்கரமாக அங்கிருந்த சுவர்களில் தாக்கி எதிரொலி செய்தது. ஓரிரு வீரர்களின் வாட்கள் தூண்களில் பட்டதால் ‘கிணிங் கிணிங்’ என்ற உலோக ஒலிகள் இளைய பாண்டியனைக்

கோட்டை விட்டது பற்றி பரிசுப்பனபோல் காதுகளில் விழுந்தன. அதே சமயத்தில் வீரனொருவனும் ‘ஐயோ’ என்றலறினான். “என்ன அங்கே?” என்று முதலில் எச்சரித்தவன் சீறி விழுந்ததற்குப் பதில் ஏதுமில்லை. ஆனால் யாரோ ஒருவன் தொப்பென்று தரையில் விழும் சப்தம் மட்டும் கேட்டது. அடுத்த இரண்டு விநாடிகளில் விளக்கொன்றும் ஏற்றப்பட்டபோது பயங்கர நிலை அந்தக் கூடத்தில் நிலவிக் கொண்டிருந்தது. தூணொன்றுக்கருகில் இளைய பாண்டியன் காலடியில் அவன் குறுவாளால் கழுத்தில் குத்தப்பட்டு உடனடியாக உயிர் நீத்த வீரனொருவன் உடல் விழுந்து கிடந்தது. அந்த வீரனுடைய வாள் இளைய பாண்டியன் கரத்திலிருந்தது. இளைய பாண்டியன், தன் உடலைச் சுற்றியிருந்த போர்வையைச் சுருட்டிக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு, மற்ற வீரர்களை எதிர் நோக்கி நின்று கொண்டிருந்தான். அவன் காலடியில் விழுந்து கிடந்த வீரனின் கழுத்திலிருந்து உதிரம் ஆறாகப் பெருகிக் கொண்டிருந்தது.

புதிதாக ஏற்றப்பட்ட விளக்கின் வெளிச்சம், இருளை மட்டுமின்றி இளைய பாண்டியனைத் தாக்க வந்தவர்களின் ரகசியத்தையும் கிழித்து விடவே, அந்த வீரர்களை தன்னைப் பிடித்துக் கட்டும்படி ஊக்கியவனைக் கண்டான் - குலசேகர பாண்டிய மன்னனின் இரண்டாவது புதல்வனான வீரபாண்டியன். மூத்தவனான சுந்தரபாண்டியனொருவனிருந்தாலும், மன்னன் இதயத்தையும் மக்கள் இதயத்தையும் ஒருங்கே வீரபாண்டியன் பறித்து விட்டதால், பாண்டிய நாட்டு மக்கள் மட்டு

மின்றி வெளிநாட்டவரும் வீரபாண்டியனையே இளைய பாண்டியன் என்ற அருமைப் பெயரால் அழைத்து வந்தார்கள். அது மட்டுமல்ல காரணம். மூத்தவனான சுந்தரபாண்டியன் பட்ட மகிஷியின் மகளாயிருந்தும், மகிஷியின் மகன் அல்லாதவனும் ஆசைநாயகியின் மகனுமான வீரபாண்டியனையே மன்னன் தனது இளவரசனாக நியமித்திருந்தான். அதை ஆட்சேபித்தவர்களுக்கு, “இனி இந்த நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டியவன் பெருவீரனாயிருக்க வேண்டும். அலாவுதீன் கில்ஜியின் பலம் வடக்கில் ஓங்கி வருகிறது. தென்னாட்டின் மீதும் அவன் கண் வைத்திருப்பதாகக் கேள்வி. பரம்பரையைப் பார்க்கும் சமயமல்ல இது. தகுந்தவனைத் தேடும் சமயம். இந்தச் சமயத்தில் பாண்டிய நாட்டை எதிரிகளிடமிருந்து காக்க வல்லவன் வீரனான வீரபாண்டியன் தான்” என்று திட்ட வட்டமாக மன்னன் பதில் கூறி விடவே, அதைப் பற்றிய ஆட்சேபணையும் விவகாரமும் உள்ளூர்ப் புகைந்து கொண்டிருந்ததேயொழிய, எரி மலையாக வெளியே வெடிக்கவில்லை.

தவிர பிறப்பிலிருந்த ஊனத்தை, இன ஈனத்தை தனது வீரத்தால் சரிப்படுத்திக் கொண்டான் வீரபாண்டியன். குதிரையேற்றத்திலும் வாட போரிலும் அவனுக்கிணை வேறு யாருமில்லையென்பதை மன்னர் போர்ப் பயிற்சி அரங்கில் பல முறை நிரூபித்தான். வாடபோரிட்ட சமயங்களில் லெல்லாம் அண்ணனான சுந்தர பாண்டியனை வெற்றி கொண்டு, சிரித்து வெளியேறியிருக்கிறான்.

அந்தச் சிரிப்பு, பிற்காலத்தில் பெரும் வினையில் கொண்டு போய் விடுமென்பதை வீரபாண்டியன் அன்றும் உணரவில்லை. முகப்பு வீட்டின் இரண்டாவது கட்டின் கூடத்திலிருந்த இன்றும் உணரவில்லை. ஆகவே எதிரே வாளுடன் நின்று கொண்டிருந்த வீரர்கள் தலைவனையே வியப்புத் ததும்பிய விழிகளுடன் நோக்கினான் வீரபாண்டியன். தனது மூத்த சகோதரன் எதற்குத் தயாராயிருந்தாலும் தன்னைக் கொலை செய்யத் தயாராயிருக்க மாட்டானென்று நினைத்த இளைய பாண்டியன், சுந்தர பாண்டியனின் மெய்க் காவலனான குலபதி, தன் முன்பாகவே வாளை உருவிக்கொண்டு நிற்பதைக் கண்டதும், “குலபதி! நீயா?” என்று வினவவும் செய்தான் வியப்பின் ஊடே.

“ஆம், நான்தான்” என்ற குலபதி, “இளைய பாண்டியா! வாளைக் கீழே எறிந்து சரணடைந்து விடு நீ தப்ப வழி ஏதுமில்லை,” என்று மரியாதைக் குறைவாகவும் பேசினான்.

வீரபாண்டியன் அவனை ஒரு விநாடி உற்று நோக்கி விட்டு, “உனக்குச் சித்தப்பிரமை ஏதுமில்லையே?” என்று வினவினான்.

“இல்லை.” திட்டமாக வந்தது குலபதியின் பதில்.

“யாருடைய கட்டளையின்படி இங்கு என்னை சிறை செய்ய வந்தாய்?”

“இளவரசரின் கட்டளையின்படி” என்றான் குலபதி.

இந்த பதில் மற்றோர் அதிர்ச்சியை அளித்தது வீரபாண்டியனுக்கு.

“நானல்லவா இளவரசன்?”

“இருந்தீர்கள்.”

“இப்பொழுது?”

“யாருமில்லை.”

“இளவரசர் கட்டளைப்படி என்று சொன்னாயே.”

“நேற்று வரை இளவரசராயிருந்த சுந்தர பாண்டியத் தேவரைச் சொன்னேன்.”

“இன்று அவர் பதவி உயர்ந்துவிட்டதா?”

“ஆம்.”

“எப்படி?”

இதற்குக் குலபதி உடனடியாகப் பதில் சொல்ல வில்லை. சிறிது தயங்கிவிட்டுச் சொன்னான். “இன்று சுந்தர பாண்டியர் பாண்டிய நாட்டு மன்னராகி விட்டார்,” என்று.

பேரதிர்ச்சி தந்த இந்தச் செய்தியைக் கேட்ட இளவரசன், திக்பிரமை பிடித்து ஒரு வினாடி நின்றான். “அப்படியானால் என் தந்தை குலசேகர பாண்டிய மாமன்னர்...” என்று இழுத்து விழுங்கினான் இளைய பாண்டியன்.

“நேற்றிரவு அமரரானார்” என்றான் குலபதி.

“அவர் - எப்படி.....?” குளறினான் இளைய பாண்டியன்.

“சுந்தரபாண்டியன் குறுவாள் அவருக்கு அமர நிலையை அளித்துவிட்டது” என்றான் குலபதி அடக்கம் ததும்பிய குரலில்

“தந்தையைக் கொன்றுவிட்டானா என் தமையன்!” என்ற சொற்கள் நெருப்புத் துண்டங்களை உதிர்ந்தன — இளைய பாண்டியன் வாயிலிருந்து.

“ஆம். அதனால்தான் சொல்கிறேன். வாளைக் கீழே எறிந்துவிடு. அரசர் ஆணைப்படி உன்னைச் சிறை செய்து மதுரை கொண்டு செல்கிறேன்” என்று கூறி, மீதி வீரர்களை, “உம்... பிடியுங்கள் அவனை” என்றும் ஊக்கினான்.

அடுத்த விநாடி வீரபாண்டியன் வலது கையிலிருந்த வாள் மட்டுமல்ல, இடது கையிலிருந்த போர்வையும் சுழன்றது. கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் விபரீத விளைவுகள் நிகழ்ந்தன.

அத்தியாயம் 3

பரிசு

தந்தை இறந்துவிட்டாரென்ற துக்க செய்தி யாலும், அவரைத் தனது தமையனே கொண்டு விட்டானென்று குலபதி உணர்த்திய விவரம் தந்த அதிர்ச்சியாலும், சில வினாடிகள் அசையாமல் நின்றுவிட்ட வீரபாண்டியன், தன் வாளைக் கீழே எறிந்து விடும்படி, தமையனின் மெய்க்காவலர் தலைவன் குலபதி உத்தரவிட்டதும் உள்ளே கொதித் தெழுந்த உணர்ச்சிகளுக்கு இடங்கொடுத்துத் தனது இடது கையிலிருந்த போர்வையைச் சரேலென்று கழற்றி அதைக் குலபதியின் முகத்தில் விட்டெறிந்தான். அதே வேகத்தில் மிகத் திறமையுடன் தன் முன்பிருந்த வீரனொருவன் கைவாளையும் தட்டிவிட்டு அவன் நெஞ்சிலும் தன்வாளைப் பாய்ச்சினான். இப்படி இரு வீரர்கள் போய் விட்டதாலும் தங்கள் தலைவன் முகத்தில் வீசப்பட்ட போர்வையை அவன் ஒதுக்கித் தள்ளும் சமயத்தில் அவனை நோக்கி அசுர வேகத்தில் பாய்ந்த வீரபாண்டியன், அவன் ஊட்டியைத் தன்வாளால் தடவிக்கொண்டு. “டேய்! இருவரும் வாட்களைக் கீழே எறிந்துவிடுங்கள். இல்லையேல்

சாண்டியன் Δ 25

உங்கள் தலைவன் இப்பொழுதே பிணமாகி விடுவான்” என்று உத்தரவிட்டாலும், மற்ற இரு வீரர்களும் ஒரு விநாடி மலைத்தாலும் மறுவிநாடி வாட்களைக் கீழே எறியவே செய்தார்கள். அதே சமயத்தில் குலபதியின் வாளையும் உறையிலிருந்து உருவிக்கொண்ட இளைய பாண்டியன், அந்த இரு வீரர்களையும் வாட்களிருந்த இடத்திலிருந்து எட்டத் தள்ளி நிற்கும்படியும் உத்தரவிட்டான். அந்த உத்தரவையும் அவர்கள் வேறு வழியின்றி நிறைவேற்றியதும் குலபதியை நோக்கிய வீரபாண்டியன், “கொலைகாரனின் மெய்க்காவலரே! சற்று முன்பு ஜமாலதீன் கட்டப்பட்டிருந்த தூணுக்குச் சென்று அதன்மீது சாய்ந்து நின்று கொள்ளும்...” என்று கூறினான்.

குலபதியின் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடிக்கவே— அந்த நிலை குரலிலும் ஒலிக்க, “மன்னர் உத்தரவை மீறுகிறீர்கள்” என்று எச்சரித்தான் மெய்க்காவலர் தலைவன்.

“ஆம்! இன்னும் கொஞ்ச நாள் உயிருடனிருக்க உத்தேசம்” என்ற வீரபாண்டியன், “சரி, நேரமில்லை எனக்கு, உன்னுடன் வாதாட. சென்று அந்தத் தூணிடை நில்,” என்று கடுமையுடன் கூறினான்.

“நான் மறுத்தால்...?” குலபதியின் கேள்வி உக்கிரத்துடன் எழுந்தது.

“என் உத்தேசத்துக்கும் உன் உத்தேசத்துக்கும் மாறுபாடு இருக்கும்.”

“என்ன மாறுபாடு?”

“இன்னும் சில நாட்கள் நான் உயிருடனிருக்க உத்தேசமென்று சொல்லவில்லை?”

“சொன்னீர்கள்.”

“தூணுக்குச் செல்ல இஷ்டமில்லாவிட்டால் உன் உத்தேசம் வேறு என்று வைத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதானே.”

“அப்படியானால் கொண்டு விடுவீர்களா?”

“அந்த உத்தேசமிருந்தால் நீ இப்பொழுது என்னுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க மாட்டாய். முன்னமே விஷயம் முடிந்திருக்கும்.” இதைச் சொன்ன வீரபாண்டியன் தூணுக்கு அருகில் செல்லுமாறு இரு கையிலுமிருந்த வாட்களில் ஒன்றால் சைகை காட்டினான் குலபதிக்கு.

சைகைகளில் சந்தேகமேது மில்லாதிருந்ததாலும் அந்தச் சைகையிலிருந்த உத்தரவு நிறைவேற்றப் பட்டாவிட்டால் பயன் என்ன என்பதை வீரபாண்டியன் ஈட்டிக்கண்கள் சந்தேகமற நிரூபித்ததாலும், ஜமாலுதீன் கட்டப்பட்டிருந்த தூணை நோக்கி மெள்ள நடந்து சென்றான் குலபதி. அப்படி நடந்து சென்றபோது, எதிரே நின்றிருந்த தனது வீரர்கள் இருவரையும் நோக்கி, “ஏன் மரம்போல் நிற்கிறீர்கள்?” என்று எரிந்தும் விழுந்தான்.

ஆனால் அந்த இரு வீரர்களும் அசையவில்லை. மந்திரத்தால் கட்டப்பட்ட

பதுமைகள்போல் நின்றிருந்தார்கள். தூணை நோக்கிச் சென்று கொண்டே மீண்டும் கேட்டான் குலபதி, “உங்கள் வாய் அடைந்து விட்டதா?” என்று.

இருவரும் பதிலுக்குத் தலைகளை அசைத்துப் பின்புறம் சைகை செய்தார்கள். அப்பொழுதுதான் நிலைமை புரிந்தது குலபதிக்கு. அந்த வீரர்களுக்குச் சற்றுப் பின்னால் இரு குறுவாட்களைக் குறி வைத்துக்கொண்டு ஜமாலுதீனும் அரபு நாட்டு அழகியும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களை அப்பொழுதுதான் இளைய பாண்டியனும் நோக்கி னானாகையால் அவன் முகத்திலும் வியப்பின் குறி லேசாகப் படர்ந்தது. “ஜமாலுதீன்...!” என்று ஏதோ சொல்ல முயன்ற வீரபாண்டியனை இடைமறித்த அராபியன், “நண்பர்களைக் கொலைகாரர்களிடம் விட்டுச் செல்லும் பண்பு அராபியர்களுக்குக் கிடையாது,” என்று கூறினான் லேசாக நகைத்து.

“ஆனால் இந்தப் பெண்,” என்று வினவினான் இளைய பாண்டியன்.

“வீரர்கள் மரபில் பிறந்தவள். அவள் குறுவாளும் குறி தப்புவதில்லை. வேண்டுமானால் அதோ அவனை, அவன் பெயரென்ன குலபதியா... அவனைத் தீர்த்து விடச் சொல்லட்டுமா?” என்று வினவினான் ஜமாலுதீன் சர்வ சாதாரணமாக.

“வேண்டாம்! இவனைப் பிடித்து அந்தத் தூணில் கட்டிவிடு. நீ இருந்த நிலையில் இவனிருக்கட்டும்,” என்று உத்தரவிட்ட வீரபாண்டியன், மற்ற

இரு வீரர்களையும் ஒன்றாக நிற்கும்படி வாளால் சைகை காட்டினான்.

அடுத்த சில விநாடிகளில் குலபதி அந்தப் பெரிய தூணில் நன்றாகப் பிணைக்கப்பட்டான். மற்ற இரு வீரர்களும் கைகால்கள் கட்டப்பட்டு அவன் காலடியில் உருட்டப்பட்டார்கள். அந்தக் காட்சியை விளக்கு வெளிச்சத்தில் கண்ட வீரபாண்டியன், “குலபதி! ஜமாலுதீன் காலடியில் ஒரு பெண்தான் கிடந்தான்; உன் காலடியில் இரு வீரர்கள் கிடக்கிறார்கள். நல்ல துணையுடனேயே வீட்டுச் செல்கிறேன். வீட்டு வாயிற் கதவும் திறந்திருக்கும். சற்று அதிகக் கூக்குரலிட்டால் தெருவில் கேட்கும். நாளைக் காலையில் உங்களை யாராவது விடுவிப்பார்கள். விடுவித்ததும் மதுரைக்குச் சென்று சொல் மன்னரிடம், அவர் கிரீடம் அவர் தலையில் இன்னும் திடமாக அமரவில்லையென்று” எனக் கூறிவிட்டு, “ஜமாலுதீன்” என்று ஜமாலுதீனை அழைத்துக் கொண்டு, கொல்லைப்புற வழியை நோக்கிச் சென்றான். அரபுநாட்டு அழகியும் அவர் களைப் பின் தொடர்ந்தான்.

கொல்லைப்புறத்தில் நல்ல இருட்டடித்திருந்தாலும் அங்கு நாலைந்து ஜாதிப் புரவிகள் கொட்டடியில் கட்டப்பட்டிருப்பதை வீரபாண்டியன் கவனித்தான். அந்தப் புரவிகள் நான்கும் ஜமாலுதீனைக் கண்டு கனைத்ததைப் பார்த்ததும் அவை நன்றாக பழக்கப்பட்ட புரவிகளே என்பதையும், ஏதோ காரணமாகவே அந்தப் புரவிகளை ஜமாலுதீன் அங்கு கட்டி வைத்திருக்கிறா

னென்பதையும் அந்த முகப்பு வீட்டைக் கூட அவன் முன்கூட்டியே வாடகைக்கு அமர்த்தி யிருக்கிறானென்பதையும், புரிந்து கொண்ட வீரபாண்டியன் தனக்குத் தெரியாத ஏதோ மர்மம் ஜமாலுதீனுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டுமென்றும் தீர்மானித்துக் கொண்டானானாலும், அதைப் பற்றியும் எந்தக் கேள்வியும் கேட்காமல் ஜமாலுதீன் அவிழ்த்துக் கொணர்ந்த ஒரு புரவிமீது ஏறிக் கொண்டான். மற்றும் இரு புரவிகளில் ஜமாலுதீனும் அராபிய அழகியும் ஏறிக்கொள்ள, வீரபாண்டியன் பின்புற வழியாகவே அரண்மனையை நோக்கித் தனது புரவியைச் செலுத்தினான். அவனுக்குப் பின்னால் அராபிய அழகியும், அவளுக்குப் பின்னால் ஜமாலுதீனும் தொடர், மூவரும் அடுத்த சில நிமிஷங்களில் காயல்பட்டணத்தின் அரண்மனையின் பின்புறத்தை அணுகினர். அங்கிருந்த வீரர்கள் இள வரசனைக் கண்டதும் தலைதாழ்த்திப் புரவியைப் பிடித்துக் கொள்ளக் கீழே குதித்த வீரபாண்டியன், மற்ற இருவரையும் கீழே இறங்கச் சொல்லித் திட்டி வாசல் வழியாக அரண்மனைக்குள் அவர்களை அழைத்துச் சென்றான்.

இரவு நன்றாக ஏறியிருந்துங்கூட அரண்மனை மாடியின் பெரும் தாழ்வரைகளில் ஆங்காங்கு ஒவ்வொரு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. ஒவ்வொரு தாழ்வரையிலும் பூரண ஆயுதந்தரித்த ஒரு காவல் வீரன் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். இரு தாழ்வரைகளைச் சுற்றிக் கிழக்குப்புறத்

தாழ்வரைக்கு வந்த வீரபாண்டியன், சிறிது நேரம் அங்கிருந்த வண்ணம் காயல் பட்டணக் கடலோரத்தின் மீது கண்களை ஓட்டினான். மகோன்னதக் காட்சி அவன் கண்கள் முன்பு விரிந்தது. விளக்கு களுடன் கடலில் ஆடி நின்ற மரக்கலங்களும், ஜமாலுதீன் கொண்டு வந்திருந்த புரவிக் கூட்டத்தில் தனித்தனியாகக் குதிரைகள் தெரியா விட்டாலும் ஏதோ பெரும் கருப்புச் சந்தை அசைவதைப்போல் தெரிந்த அழகும், அரண்மனை வரையில் எட்டிக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் குதிரைகளின் கனைப்பொலிகளும், வீரபாண்டியன் கண்களையும் இதயத்தையும், ஒருங்கே பறித்ததால் பல விநாடிகள் அவன் மெய்மறந்து நின்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் கண்ட காட்சியை அராபியனான ஜமாலுதீனும் கண்டாலும், கடலோரத்தை ரசிக்க நேரம் அதிகமில்லை என்ற காரணத்தால் இளவரசன் தோளைத் தொட்டு, “இதயத்தைக் கடலிடம் கொடுத்துவிடாதீர்கள். சிறிது இந்த மாநிலத்துக்கும் திருப்புங்கள்,” என்று மிக மெதுவாகக் கூறினான். அந்த மெதுவான சொற்கள் கூட, அவன் கரகரத்த ஒலியின் காரணமாக இளவரசன் காதில் நாராசமாக ஒலிக்கவே, அவன் அராபியனைத் திரும்பிப் பார்த்து, “ஜமாலுதீன், சொர்க்கத்தை அனுபவிக்கிறேன். சற்றுப் பொறு” என்று பதில் கூறினான் குழைந்த குரலில்.

ஜமாலுதீன் இகழ்ச்சி ததும்ப நகைத்தான். “சற்று முன்பு அதைத்தான் தங்களுக்கு குலபதி

அளிக்க விரும்பினான்.” என்றும் கூறினான் நகைப் பின் ஊடே.

இளவரசன் புரிந்துகொண்டதற்கு அறிகுறியாக தலையை அசைத்துவிட்டுத் தனது அறையை நோக்கி நடந்தான். அறைக்குள் நுழைந்ததும் ஜமாலுதீனையும் அராபிய அழகியையும் ஒருமுறை நோக்கினான். கிழிக்கப்பட்டிருந்த அவள் முகத் திரையின் விளைவாகப் பாதிக் காட்சியளித்த அவள் முகம், அந்த அறையின் வெளிச்சத்தில் இன்னும் எத்தனையோ அழகு, கிழிக்கப்படாத முகத்திரைப் பகுதியில் மறைந்து கிடப்பதை உணர்த்தியது.

அந்தப் பாதி முகத்திலும் ஒரு கண்ணிலுமே மயங்கிய இளவரசன் காதுகளில் ஜமாலுதீனின் அடுத்த சொற்கள் கம்பீரமாக ஒலித்தன. “இனி முகத்திரையும் இந்த வேடமும் தேவையில்லை. ஆடையைக் களைந்து விடு,” என்றான் ஜமாலுதீன். அரபு நாட்டழகி அடுத்த விநாடி முகத்திரையைக் கிழித்து எறிந்தான். பிறகு மற்ற ஆடைகளையும் களையலானாள்.

இளவரசன் இதயம் திக்கு திக்கென்று அடித்துக் கொண்டது. “ஜமாலுதீன்!” என்று கோபத்துடன் சொல்லை உதிர்த்தான் இளவரசன்.

“சற்றுப் பொறுங்கள்,” என்றான் ஜமாலுதீன்.

“எதற்கு?”

“இவள் ஆடையை முழுதும் களையட்டும்.”

“சே... சே... என்ன இது!”

“பயப்படாதீர்கள்.”

ஜமாலுதீனின் கடைசிச் சொல் இளவரசனை ஒரு உலுக்கு உலுக்கிவிடவே, அவன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான். அவள் எந்தவிதச் சந்தேகமுமின்றி உடைகளைக் கழற்றிக் கொண்டு இருந்தாள். அதைக் காண இஷ்டப்படாத இளவரசன் முகத்தை வேறுபுறம் திருப்பிக் கொண்டான்.

“பரிசைக் காண இஷ்டமில்லையா?” என்று வினவினான் ஜமாலுதீன்.

“பரிசா...” மறுபுறம் பார்த்துக் கொண்டே கேட்டான் இளவரசன்.

“ஆம். உங்களுக்கு நான் பரிசு கொண்டு வந்திருப்பதாகச் சொல்லவில்லையா?”

“ஆம்.”

“இவள்தான் அந்தப் பரிசு!”

இதைக் கேட்ட இளவரசன் திக்பிரமை பிடித்து நின்றான். “இந்தப் பெண்ணை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்வது?” என்று சீறினான் வீரபாண்டியன்.

ஜமாலுதீன் நகைத்தான். “என்ன அசந்தர்ப்பமான கேள்வி!” என்று கூறவும் செய்தான் சிரிப்புக்கிடையே.

அத்தியாயம் 4

ஊர் பெயர் தெரியாதவன்

ஜமாலுதீன் தனக்குக் கொண்டு வந்த பரிசு அந்த அரபு நாட்டு அழகிதான் என்பதை உணர்ந்து கொண்ட வீரபாண்டியன், அதனாலேயே வியப்பின் வசப்பட்டானானாலும், அவள் ஆடைகளைத் தன் முன்பே களைந்துவிட அந்தப் புரவி வணிகன் உத்தரவிட்டதைக் கேட்டதும் அவன் வியப்பு உச்ச நிலைக்குச் சென்றதென்றால், அந்தப் பெண்ணும் வெட்கமின்றி ஆடைகளை இரு ஆடவர்களுக்கு முன்னால் அவிழ்க்க முற்பட்டது விவரணத்துக்கு அப்பாற்பட்ட பிரமிப்பையும், சங்கடத்தையும் விளைவித்தது இளையபாண்டியனுக்கு. அந்தச் சங்கட நிலை காரணமாக அவன் முகத்தை வேறு புறம் திருப்பிக் கொள்ள முயன்ற போது, அரபு நாட்டழகி வாய்விட்டு கலகலவென்று நகைக்கவே செய்தாள். “இளவரசர் மிகவும் கோழை போலிருக்கிறதே” என்று கூறவும் செய்தாள் நகைப்புக்கிடையே.

இதயத்தையே பரவசப்படுத்தும் விதத்தில் உதிர்த்த அந்தக் கலகலப்புச் சிரிப்பாலும் இடையே

அவள் உதிர்த்த கேலிச் சொற்களாலும் சிறிது சினத்தின் வசப்பட்ட வீரபாண்டியன், “இத்தனைக்கும் துணியும் இவள் ஒரு வேளை வேசியாக இருப்பாளோ?” என்று தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொண்டான். ‘அப்படியானால் இந்த வெட்கங் கெட்டவளைப் பார்த்தால்தானென்ன?’ என்று நினைத்து மீண்டும் கண்களை அவள் மீதே ஓட்டினான், எதையும் அறுக்கும் சக்தி வாய்ந்த சினம்— அவன் பண்பையும் அறுத்துவிட்டதால், ஆனால் அடுத்து நிகழ்ந்தவை அவன் உள்ளத்தில் அளவிட முடியாத உவகையையே அளித்தன. அரபு நாட்டு அழகி முகத்திரையை முழுவதும் களைந்து, தலையை மூடியிருந்த முக்காட்டையும் விலக்கி, அதில் வளைத்துச் சுற்றப்பட்டிருந்த தனது குழலையும் வெகு லாவகமாக அவிழ்த்து விட்டாள். பிறகு கழுத்துக்குக் கீழேயிருந்த சட்டையின் நாடா முடிப்புகளையும் அவிழ்த்து சட்டையைக் களைந்து இடுப்பிலிருந்த கச்சையை அவிழ்த்துக் குறுவாளுடன், சரையைக் கீழே நழுவவிட்டுச் சிறிது விலகி நின்றாள். அவள் சட்டைக்குள்ளும் சராய்க் குள்ளும் அதுவரை உள்ளடங்கிச் சுருண்டு திணிந்து கிடந்த மெல்லிய பட்டுச் சீலை மெல்ல விடுதலையடைந்தது. அடுத்தபடி அவள் அந்தச் சீலையின் மேற்புறத்தை நன்றாக இழுத்துக் கழுத்தைச் சுற்றி வளைத்து மிகுந்த அடக்கத்துடன் சீலையைக் கீழ்ப்புறமும் சீர்படுத்திக் கொண்டு அரபு வணிகனை நோக்கி, “ஐமாலுதீன்! இனி இளவரசர் பயப்பட மாட்டாரல்லவா?” என்று வினவி, இளநகை கொண்டாள்.

“நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது” என்ற ஐமாலுதீனும் தன் பெரு உதடுகளையும் மீசையையும் அசைத்து விஷம நகை காட்டினான்.

இளவரசன் ஒரு விநாடி அந்த இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். கடைசியில் அவன் விழிகள் எதிரே நின்ற ஆரணங்கை ஆராயத் தொடங்கின. அவள் முகம் முழுவதும் திறந்ததுமே அவள் அரபு நாட்டவளல்ல, பாரத நாட்டுப் பெண்தான், என்பதை உணர்ந்து கொண்ட இளையபாண்டியன், அந்த முகத்தில் இருந்த இரு வண்டு விழிகளில் சதா காணப்பட்ட ஒரு கள்ளச் சிரிப்பில், தைரியமும் வெள்ளமாகப் பாய்ந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். அவிழ்த்து விடப்பட்டிருந்த கூந்தலின் கருமையிலிருந்தும் பின்புறம் அவள் பெரும் அழகுத் தட்டுகளையும் மூடிக் கீழேயும் இறங்கும் அளவுக்கும் நீண்டு விரிந்து கிடந்ததையும், அவள் அழகு நுதலின் விசாலத்திலேயே ஒரு தனிப்பட்ட கவர்ச்சியிருந்ததையும், பவள உதடுகளின் நெருக்கமும், சில வேளைகளில் அவை உட்புறம் மடிந்தபோது இழுபட்ட கன்னக் கதுப்புகளின் திண்மையிலும் இனிமை இருந்ததையும், சங்குக் கழுத்தில் ஓட்டிக் கிடந்த வைர அட்டிகை கழுத்தின் வெளுப்பின் காரணமாக சிறிது ஒளி மங்கியிருப்பதையும், அத் மங்கியதைச் சரிப்படுத்த எழுந்த மார்பகம் சிறிது யிருந்தாலும் அவற்றின் நிலை அவள் உள்ளத்திற்குச் சான்று காட்டியதையும் கண்ட வீரபாண்டியன், அவள் அழகுக்கு இணையான ஒருத்தியைப் பாண்டிய நாட்டில் காண முடியாதென

பணதப் புரிந்து கொண்டான். அவள் இடை சிறியதா யிருந்தாலும், அவள் கால்கள் அதிக சதைப் பிடிப்பில்லாதிருந்ததாலும் எல்லாவற்றிலும் ஒரு வசீகரமும் திடமுமிருந்ததை உணர்ந்து கொண்ட வீரபாண்டியன், சில விநாடிகள் அவள் அழகைப் பருகியே நின்றான். அவள் அராபிய வேடம் போட்டதன் காரணமாக, அவள் கைகளில் வளையலோ கால்களில் சிலம்புகளோ நெற்றியில் திலகமோ இல்லாத குறைகளைத் தவிர, வேறு குறையேதுமில்லையென்பதை அறிந்துகொண்டான்.

இப்படிப் பல விநாடிகள் ஆராய்ந்த பிறகு, “ஐமாலுதீன்! இவள் யார்? எதற்காக என்னிடம் அழைத்து வந்தாய்?” என்று வினவினான் பாண்டி இளவரசன்.

ஐமாலுதீன் விஷமமாகக் கண்களைச் சிமிட்டி வட்டுச் சொன்னான், “ஆண்டுதோறும் தங்களுக்கு ஒரு பரிசு கொண்டு வருவது வழக்கமல்லவா?” என்று.

“ஆம்” என்ற இளவரசன் பதிலில் ஆச்சரிய மிருந்தது.

“என்ன பரிசு கொண்டு வருவேன்?”

“புரவியொன்று கொண்டு வருவாய்.”

“ஒரே மாதிரி பரிசைக் கொண்டு வருவது உங்க ளுக்கும் சலிப்பை அளிக்குமல்லவா?”

“அதற்காக இந்த ஆண்டு பெண்ணைக் கொண்டு வந்திருக்கிறாயோ?”

“ஆமாம்.”

இதைக் கேட்டதும் சற்று நிதானத்தை இழந்த இளவரசன், “ஐமாலுதீன்! விளையாடுகிறாயா என்னுடன்,” என்று கேட்டான் சீற்றத்துடன்.

ஐமாலுதீன் வருத்தச்சாயையை முகத்தில் படர விட்டுக்கொண்டு, கண்களிலும் அது விரிய, வீர பாண்டியனை நோக்கி, “ஏன் இந்தப் பெண் அழகா யில்லையா?” என்று கேட்டான், சர்வ சாதாரணமாக.

வீரபாண்டியன் சினம் இன்னும் அதிகமாயிற்று. “இருக்கிறாள், ஐமாலுதீன் இருக்கிறாள். ஆனால் இவளால் எனக்கு என்ன உபயோகம்?” என்று வினவினான்.

“போங்கள் எஜமான்! என்ன கேள்வி இது?” என்று அலுத்துக்கொண்டே. “புரவியைவிட இவள் அதிக உபயோகம் உங்களுக்கு. இவள் குறுவாளெறி வாள் குறி தவறாமல். குதிரை குறுவாளெறியுமா?” என்று வினவினான் ஐமாலுதீன்.

“குறுவாளெறிய எனக்கே தெரியும். அதற்கு இவள் தேவையில்லை,” என்றான் இளவரசன் கடுப்புடன்.

“ஒருவர் துணை உங்களுக்கு இப்பொழுது அவசியம் தேவையாயிருக்கிறது. நானோ பாண்டிய நாட்டில் நிரந்தரமாக இருக்க முடியாது” என்று விளக்கினான் ஐமாலுதீன். இதைச் சொன்னபோது அவன் குரலில் விஷமம் ஏதுமில்லை. தீவிரமான கவலையே படர்ந்து கிடந்தது.

அவன் கவலையைக் காணவே செய்தான் வீரபாண்டியன். ‘அப்படியென்ன ஆபத்து பாண்டிய நாட்டில், அதுவும் காயல்பட்டணத்தில் எனக்கு நேரிட முடியும்?’ என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். ‘தவிர அப்படியே ஆபத்திருந்தாலும் இந்தப்பெண் என்ன அபாரமான உதவியைச் செய்து விட முடியும்?’ என்று எண்ணிப் பார்த்தான். இருப்பினும் அந்தக் கேள்விகளையும் எண்ணங்களையும் விலக்கி விட்டு முதலில் அவள் யார் என்பதை அறிய பிரியப்பட்டு, ‘ஐமாலுதீன்! இவள் யார்? உன்னிடம் எப்படி வந்து சேர்ந்தாள்?’ என்று வினவினான்.

ஐமாலுதீன் அளித்த பதில் இளவரசனுக்குப் பேரதிர்ச்சியை அளித்ததால், அவன் பல விநாடிகள் பேசாமல் நின்றான். இத்தனைக்கும் ஐமாலுதீன், ‘இவள் யாரென்பது எனக்குத் தெரியாது’ என்று சர்வ சாதாரணமாகத்தான் சொன்னான். இருப்பினும் அந்தப் பதில் அதிர்ச்சியை மட்டுமின்றிக் குழப்பத்தையும் அளிக்கவே, ‘இவளை உனக்குத் தெரியாதா?’ என்று வாய் விட்டு உரக்கக் கேட்கவும் செய்தான் வீரபாண்டியன்.

‘தெரியாது.’ திட்டமாக வந்தது ஐமாலுதீனின் பதில்.

‘நீ இவளை எனக்குப் பரிசாகக் கொண்டு வந்ததாகச் சொன்னாயே?’

‘இவள் சொல்லச் சொன்னாள் அப்படி.’

‘உன்னை இவளுக்கு முன்பே தெரியுமா?’

‘தெரிந்துதான் இருக்க வேண்டும்.’

‘அப்படியென்றால்?’

‘இவளை எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் இவள் என்னைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாள்.’

‘எப்பொழுது தெரிந்து கொண்டாள்?’

‘அது தெரியாது. ஆனால் வழக்கமாகத் தங்குகிற மாளிகைக்கு நேற்றிரவு வந்தாள். தனக்கு அராபிய உடை வேண்டுமென்றும், தன்னை உங்களுக்குப் பரிசாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்றும் சொன்னாள்.’

இதைக் கேட்ட இளவரசன் இதயத்தில் பல சந்தேகங்கள் உலாவின. ஆனாலும் அவை எதையும் வெளிக்குக் காட்டாமல், ‘சரி சரி! நீ உடனே ஒப்புக் கொண்டாய் இல்லையா?’ என்று இழுத்தான் வெறுப்புடன் வீரபாண்டியன்.

ஐமாலுதீன் கண்களில் ஒரு விநாடி சீற்றம் தெரிந்து மறைந்தது. பிறகு நிதானமான குரலிலேயே பேசினான். ‘இளவரசனுக்குப் பல ஆண்டுகளாக இந்த ஐமாலுதீனைத் தெரியும். அவன் எடுப்பார் கைப் பிள்ளையல்லவென்பதும் இளவரசனுக்குப் புரியாத விஷயமல்ல. இவள் சொன்னதை உடனடியாக நான் ஏற்கவில்லை; இவளை யாரென்று விசாரித்தேன். இவள் அதைச் சொல்லவும் மறுத்தாள். பெயரைக்கூடச் சொல்ல வில்லை. ஒன்று மட்டும் சொன்னாள்; என்னை அவள் சொல்படி ஆட்டி வைக்க மறுநாளிரவு,

அதாவது இன்றிரவு உங்கள் உயிர் ஆபத்திலிருக்கிறது என்று கூறினாள். உங்களைத் தப்புவிக்க வேண்டுமானால் தான் சொன்னபடி செய்ய வேண்டுமென்றும் நிபந்தனை விதித்தாள். என்ன ஆபத்து, யாரால் ஆபத்து, என்றும் விசாரித்தேன். எதையும் சொல்ல மறுத்தாள் ! ஆனால்...”

இந்த இடத்தில் பேச்சை நிறுத்திய ஜமாலுதீன் இளவரசனை உற்று நோக்கினான். “சொல் ஜமாலுதீன்” என இளவரசன் ஊக்கவே அரபு வணிகன் மேலும் பேச்சைத் தொடங்கி, “ஆனால் இவள் விழிகளில் உண்மை இருந்தது. ஆகையால் அவள் சொன்னபடி செய்ய ஒப்புக் கொண்டேன். அதற்கு முன்பு கேட்டேன்-இவளை ‘காயலில் இளவரசனைக் காப்பாற்றக் கூடியவர் வேறு யாருமில்லையா?’ என்று. இல்லையென்றாள் இவள், பதிலுக்கு உங்களுக்கு ஆபத்திருப்பதாகத் தெரிந்தாலோ அல்லது யாராவது உங்களை எச்சரிப்பதாகத் தெரிந்தாலோ கூட அவர்களும் கொல்லப்படுவார்கள் என்றும் அறிவித்தாள். அதற்குப் பின்பு நான் சந்தேகப்படவில்லை. இவள் கூறியபடி செய்தேன். விலைமகளிர் வீட்டுக்கு நான் போனதும் இவள் யோசனையின்மேல் தான். உங்களுக்குப் பரிசு கொண்டு வந்திருப்பதாகக் கூறி அங்கு அழைத்துவரச் சொன்னதும் இவள்தான். பிறகு நடந்தது உங்களுக்கே தெரியும்,” என்றான்.

இளவரசன் ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் தலை குனிந்த வண்ணம் சில விநாடிகள் அறையில் இப்படியும் அப்படியும் அலைந்தான். ‘இவளே ஒரு

வேளை தனது அண்ணன் கையாளாயிருந்தால்? இவளே குலபதியையும் அவன் ஆட்களையும் வரவழைத்திருந்தால்? பேருக்குத் தன்னைக் கட்டிப் போடச் சொல்லி என்னை அங்கு இழுத்திருந்தால்?” இப்படியாகப் பல கேள்விகள் அவன் உள்ளத்தே எழுந்ததால், திடீரெனத் தலை நிமிர்த்தி ஜமாலுதீனை நோக்கி, “ஜமாலுதீன் ! குலபதியிடம் நம்மைப் பிடித்துக் கொடுக்க இவள் ஏன் சூழ்ச்சி செய்திருக்கக் கூடாது?” என்று வினவினான் சந்தேகம் பூர்ணமாக ஒலித்த குரலில்.

“ஒருக்காலும் செய்யவில்லை,” என்றான் ஜமாலுதீன் திடமாக.

“அத்தனை நம்பிக்கையா - ஊர் பேர் தெரியாத இவளிடம் உனக்கு?”

“ஆம்.”

“நம்பிக்கைக்கு அத்தாட்சி?”

“கண்களைச் சொன்னேனே !”

“அதைத் தவிர...?”

இதை வீரபாண்டியன் கேட்ட விநாடியில் அத்தாட்சி அவனுக்கே நிதரிசனமாகத் தெரிந்தது. அந்த அழகி இளைய பாண்டியனை நோக்கிப் பாய்ந்து அவனைக் கீழே தள்ளி, தானும் அவன் மீது உருண்டாள். வெளியில் திடீரென ஒருவன் பெரிதாக அலறினான். அந்த அலறல் மரணக் கூச்சல்.

அத்தியாயம் 5

பறந்த பறவைகள்

வாழ்க்கையில் பல புரவிகளின் பாய்ச்சல்களை அனாயாசமாகத் தாங்கியிருந்த பாண்டிய இளவரசன் அந்தப் பாவையின் பாய்ச்சலைத் தாங்க இயலாதவனாகத் தரையில் புரண்டான். எதற்காக அந்தப் பெண் அப்படித் திடீரென்று, அத்தனை பலமாகவும் வேகமாகவும் தன்மீது பாய்ந்தாள் என்பதை நினைக்கவோ, தான் உருளும் படியான அத்தனை பலம் அந்த ஏந்திழைக்கு எங்கிருந்து வந்தது என்பதை ஊகிக்கவோ, அவசியமில்லாத நிலையில், திடீரென மின்னல் வேகத்தில் வெளியே கேட்ட மரணக் கூச்சலால் பாண்டிய இளவரசன் பெரு வியப்பெய்தினானாகையால், உருண்ட நிலையிலிருந்து விநாடிக்குள் எழுந்திருந்து வெளித் தாழ்வாரத்தை நோக்கி ஓடி, இரண்டு கோடிகளிலும் கண்களைச் செலுத்தினான். எதிரே கீழே மார்பில் குறுவாளுடன் உயிரை மெள்ள மெள்ளக் கக்கிக் கொண்டிருந்த ஒரு வீரனைத் தவிர வேறு எந்தக் காவலரும் அந்தத் தாழ்வரையில் அவன் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லையாதலால், அவன் விடுவிடுவென்று நடந்து மாண்டு கொண்டான்.

சாண்டிலியன் Δ 48

டிருந்தவன் அருகே சென்று உட்கார்ந்து அவனைக் கூர்ந்து கவனித்தான். அவனும் அரண்மனைக் காவலாளிகளில் ஒருவன்தான் என்பதைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் புரிந்து கொண்ட இளவரசன் “டேய்! யார் நீ?” என்று வினவினான். அத்துடன் அவன் மார்பில் குறுவாள் பாய்ந்த இடத்தில் வந்து கொண்டிருந்த ரத்தத்தை நிறுத்த அவனது ஆடையின் ஒரு பகுதியைக் கிழித்து அதில் திணிக்கவும் செய்தான். ஆனால் குருதி குறையவோ நிற்கவோ இல்லையாதலால் அந்த வீரன் இறப்பது திண்ணம் என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்த இளைய பாண்டியன் “டேய்! உன் பெயரென்ன? இந்த வேலைக்கு உன்னை யார் ஏவியது?” என்று வினவினான்.

வீரனின் மரண மூச்சு பலமாக வந்த கொண்டிருந்ததால், மார்பு கத்தியுடன் ஏறி ஏ இறங்கிக் கொண்டிருந்தது. இருமுறை ஏதே சொல்ல வாயெடுத்தான் வீரன். முடியாததா மடியைக் காட்டிவிட்டு பட்டென்று கண்ணை மூ விட்டான். அவனுக்கு இந்த உலக பந்தம் நீங் விட்டதை உணர்ந்த வீரபாண்டியன், அவ் மடியைத் தடவி அதிலிருந்த ஓர் ஓலை எடுத்துக் கொண்டான். அதே சமயத்தில் அவ்விட வந்த அழகியும் மாண்டவன் மார்பிலிருந்த தன குறுவாளை இழுத்து எடுத்து ரத்தத்தை அவ் ஆடையிலேயே நன்றாகத் துடைத்த பிறகு, தன இடையிலிருந்த அதன் உறையில் செரு கொண்டான்.

வீரபாண்டியன் ஒரு விநாடி தாழ்வரையின் வெளிச்சத்தில் அவள் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினான். சிறிதும் உணர்ச்சியற்ற அவள் முகத்தில், தான் ஒருவனைக் கொன்றுவிட்டோம் என்ற அனுதாபமோ, வெறுப்போ ஏதுமில்லாமல், முகம் சர்வ சாதாரணமாகக் காணப்பட்டதையும் அவள் சற்றும் சலிக்காமல் குறுவாளைப் பிடுங்கி மாண்டவன் உடையில் - ஏதோ சகஜமான அலுவலைப் புரிவது போல் துடைத்து விட்டுத் தனது இடையில் செருகிக் கொண்டதையும் கண்ட வீரபாண்டியன், 'இவள் ஒரு வேளை குணத்தில் ராட்சசியாயிருப்பாளோ?' என்று நினைத்தான். அவளைப் பற்றிய நினைப்பில் கையிலிருந்த ஓலையைக் கூடப் படிக்கவில்லை அவன். அவள், தன்னைத் தொடரும்படி அவனுக்குச் சைகை செய்து மீண்டும் அறைக்குள் செல்லவே, இளைய பாண்டியனும் வேறு வழியின்றி அவளைத் தொடர்ந்தான்.

உள்ளே இளவரசன் வந்ததும் அறைக் கதவையும் தாழ்வரைச் சாளரத்தையும் தாழிட்டாள் அவள். பிறகு இளவரசனை நோக்கி, "இனி படியுங்கள் ஓலையை," என்று உத்தரவும் இட்டாள். அவள் உத்தரவிட்ட தோரணையைக் கண்ட பாண்டிய இளவரசன், ஒருமுறை அந்தப் பெண்ணையும் நோக்கிவிட்டு ஜமாலுதீனையும் நோக்கினான். ஜமாலுதீன் கூறினான், "எசமான்! அவள் சொல்லுகிறபடி செய்யுங்கள்," என்று. இளவரசன் ஓலையைப் பிரித்துப் படித்தான் அறை

வெளிச்சத்தில். அதில் கண்ட விஷயம் அவனுக்குப் பிரமிப்பை அளிக்காவிட்டாலும் கையெழுத்து பிரமிப்பை அளிக்கவே செய்தது. "வீரபாண்டியனை எப்படியும் ஒழித்துவிடு!" என்ற சொற்கள்தான் ஓலையில் கண்டிருந்தன. விஷயம் அப்படித் தானிருக்குமென்பதை ஏற்கெனவே ஊகித்துவிட்ட இளவரசன், அந்தக் கையெழுத்தைக் கண்டு பெருவியப்புக் கொண்டான்.

"இந்தக் கையெழுத்து..." என்று அவன் துவங்கி வாசகத்தை முடிக்கு முன்பாக, "உங்கள் தமையனாருடையது" என்று கூறினாள் அந்தப் பெண்.

ஆமென்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்த வீரபாண்டியன், "ஆம், அது உனக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று வினவினான் அந்த அழகியை நோக்கி.

"குலபதியும் அவன் ஆட்களும் உங்களைக் கொல்ல வருவது எனக்கு எப்படித் தெரிந்ததோ அப்படித்தான்." என்றாள் அவள்.

அதுவரை ஏதும் பேசாமல் நின்றிருந்த ஜமாலுதீன் மெள்ள வாயைத் திறந்து, "எசமான்! நான் சொன்னது சரியாகப் போய்விட்டதல்லவா?" என்று வினவினான்.

"என்ன கூறினாய்? எது சரியாகப் போய் விட்டது?" என்று எதிர்க் கேள்வி போட்டான் வீரபாண்டியன்.

“இவள் குறுவாளெறிவதில் வல்லவளென்று சொல்லவில்லையா நான் ?”

“சொன்னாய்.”

“உங்களுக்கு இவள் துணை தேவை என்று சொல்லவில்லையா ?”

“ஆம், கூறினாய்.”

“இரண்டும் சரியாகப் போய்விட்டதல்லவா ?”

“சரியாகத்தான் போய்விட்டது.”

“இனி இவள் சொற்படி நடப்பதில் தவறென்ன ? தவிர என் பரிசு எப்படி ?” என்று கேட்டு அந்தக் கோர நிலையிலும் சிரித்தான் அரபு நாட்டவனான ஜமாலுதீன்.

அவன் சிரிப்பை ரசிக்காத இளவரசன் கண்களில் மெள்ளச் சினம் துளிர்த்தது. “சிரிப்பதற்கு இது சமயம் அல்ல !” என்று கண்டிப்பாக அறிவித்தான்.

“சமயத்திற்கு என்ன ?” என்று கேட்டான் ஜமாலுதீன்.

“தாழ்வரையில் ஒருவன் மாண்டு கிடக்கிறான்,” என்பதைச் சுட்டிக் காட்டினான் இளவரசன்.

“அவன் அங்கு மாண்டு கிடக்காவிட்டால் அந்த நிலையில் உங்களை இந்த அறையில் காணும் பாக்கியம் எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும்” என்று கூறிய ஜமாலுதீன், “எசுமான் ! இந்த நாட்டிலிருக்கும் தங்களுக்கு, இத்தகைய சதிகளும்

கொலைகளும் புதிதாக இருக்கலாம். எங்கள் நாட்டில் இது பரம சகஜம். உங்கள் நாட்டைப் போல் வணிகமும் சீரும் சிறப்பும் நிறைந்து எங்கள் நாடு இருக்குமானால் தினம் ஒரு மன்னர் இறப்பார். தினம் புதுமன்னர் ஏற்படுவார்,” என்றும் விளக்கினான்.

இளவரசன் சிறிது நேரம் சிந்தனையில் இறங்கி னான். “எனது அண்ணன் கேவலம் இந்த மண்ணுக்காகவும் மணிமகுடத்திற்காகவும் தந்தையையே கொலை செய்கிறான் ; தம்பியைக் கொலை செய்ய முயலுகிறான் ; பாண்டிய நாட்டில் இதுவரை நடக்காத விந்தை, விபரீதம்” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். அத்துடன், “இந்தப் பெண் யார் ? எங்கிருந்து வந்தாள் ? எனக்கும் தெரியாத மர்மங்கள் இவளுக்கு எப்படித் தெரிந்திருக்கின்றன ?” என்றும் கேட்டுக் கொண்டான்.

அவன் மனத்திலோடிய எண்ணங்களை அந்த மங்கைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கவேண்டும். ஆகவே அவள் சொன்னாள், “இளவரசே ! நான் யார் என்பதைப் பற்றியோ, எப்படி இந்த விஷயங்களை அறிந்தேனென்பது பற்றியோ கேள்வியில்லை. இவற்றையெல்லாம் முன் கூட்டி எதிர்பார்த்த ஒருவர் என்னை அனுப்பியிருக்கிறார். உங்களைக் காக்க அவர் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறேன். இந்த அரண்மனையில் நீங்களிருக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் உங்கள் உயிர் ஆபத்திலிருக்கிறது. அதோ அந்தத் தாழ்வரையில்

கிடப்பவனை ஒரு விநாடி நான் பார்த்திரா விட்டால், எவனாவது உங்களைத் தீர்த்துக்கட்ட வருவான் என்று எச்சரிக்கையடன். நான் இருந்திராவிட்டால், என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை. நல்ல வேளை தாழ்வரையில் ஒரு விளக்கு இருந்தது. வந்தவன் நிழலும் முன்னதாக சாளரத்தில் விழுந்தது. இல்லையேல் விபரீதம் விளைந்திருக்கும். அவன்மீது குறுவாளெறிந்து உங்களையும் கீழே தள்ளினேன்.”

இந்த விளக்கத்துடன் பேச்சை நிறுத்தினாள் அந்தப் பேரழகி. அவளது துரிதமான செய்கையை நினைத்து வியந்த இளவரசன், “அவன் மீது குறுவாளெறிந்தாய் சரி. என்னை எதற்காகக் கீழே தள்ளினாய்?” என்று கேட்டான் இளவரசன்.

“அவன் நிழலில் முன்னதாகத் தெரிந்தது அவன் குறுவாள்தான். ஒருவேளை நான் குறிதவறியிருந்தாலும் அவன் குறுவாள் உங்கள்மீது பாயக்கூடாதல்லவா?” என்று சமாதானம் சொன்ன அவள், அப்பொழுதுதான் தான் செய்த காரியத்தை உணர்ந்தாள். அதனால் அவள் முகம் வெட்கத்தால் பெரிதும் சிவந்தது

அதைக் காணவே செய்தான் வீரபாண்டியன். அத்தனை ஆபத்திலும் அவள் அழகு எத்தன்மையது என்ற நினைப்பே அவன் உள்ளத்தில் எழுந்தது. இருந்தாலும் அதனாலேறப் பட்ட வேகத்தை அடக்கிக் கொண்டு, “உன்

பெயரைச் சொல்ல முடியுமா?” என்று பணிவுடன் கேட்டான்.

அவள் சிறிது சிந்தித்துவிட்டுத் தலையை அசைத்துக் கொண்டாள். “இப்பொழுது வேண்டாம். போகும்போது சொல்கிறேன்,” என்று கூறவும் செய்தாள்.

“எங்குப் போகும்போது?” என்று வினவினான் இளவரசன்.

“அதையும் பிறகு சொல்கிறேன்.”

“ஏன்?”

“இந்த அரண்மனையில் நாம் தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு வினாடியும் மரணம் நம்மை அணுகிக் கொண்டிருக்கிறது. உண்மையில் காயல்பட்டணமே உங்களுக்குத் தற்சமயம் பந்தோபஸ்தான இடமல்ல.”

“சரி! உன்னை அனுப்பியவர் யார்? அதையாவது சொல்வாயா?”

“அதை மட்டும் இரண்டு நாட்களுக்குச் சொல்வதற்கில்லை.”

“அதற்குப் பிறகு...?”

“சொல்ல அவசியமில்லை.”

“ஏன்?”

“அவரை நீங்களே சந்திப்பீர்கள்.”

இன்னும் மேலே ஏதோ கேள்விகளைக் கேட்கப் போன இளவரசனைத் தனது கைகளில்

ஒன்றைத் தூக்கித் தடுத்த அந்தப் பெண்,
“ஜமாலுதீன்! புரவிகள் தயாராயிருக்கின்றனவா?”
என்று வினவினாள்.

“இரண்டு புரவிகளை நான் வழக்கமாகத்
தங்கும் மாளிகைக் கொட்டடியில் கட்டி
வைத்திருக்கிறேன்,” என்றான் ஜமாலுதீன்.

“சரி வாருங்கள்” என்று கூறிய அந்த அழகி,
வாயிற்கதவை மெல்லத் திறந்து வெளியே
பார்த்தாள். பிறகு ஜமாலுதீனையும் இளவரசனை
யும் நோக்கி, “வாட்களை உருவிப் பிடித்துக்
கொள்ளுங்கள்,” என்று உத்தரவிட்டு முன்னே
நடந்தாள்.

அவள் நடையில் பெரும் கம்பீரமிருந்ததை
அவளுக்குப் பின்னால் சென்ற இளவரசன் கவனித்
தான். அவள் தனது குறுவாளின் மேல் கையை
வைத்திருந்தாளே தவிர, அதை உருவிப் பிடித்துக்
கொள்ளவில்லையென்பதை அவள் வலது கை
மடிந்து முன்னால் சென்றிருந்ததிலிருந்து ஊகித்துக்
கொண்ட இளவரசன், குறுவாளெறிவதில் அவளுக்கு
கிருந்த பூரண நம்பிக்கையை உணர்ந்ததாலும்
வியப்பெய்தவில்லை. அந்த வேகத்தைத்தான்
அவன் சற்று முன்பே அறிந்திருந்தானே. ஆனால்
ஒரு விஷயம் அவனுக்கு வியப்பாயிருந்தது. அவள்
சென்ற வழிகளைக் கண்ட இளவரசன்
அரண்மனையை அவள் அக்கக்காக அறிந்
திருக்கிறாளென்பதை உணர்ந்தான். தாழ்வரையின்
கோடியிலிருந்த ஒரு ரகசியக் கதவை அவள்
திறந்து, படிகளில் இறங்கிய போதும், பிறகு

நந்தவனத்தின் வெளியே வந்து வெளிக்கதவை
மூடியபோதும் அவன் வியப்புடனே நடந்து
சென்றான். பிறகு இரண்டு சந்துகள் வழியாக
அவன் ஜமாலுதீன் மாளிகையின் கொட்டடிக்கு
வந்ததைக் கவனித்ததும் அவன் ஒரு பெரும்
வேவுகாரியாயிருக்க வேண்டும், அல்லது அரச
குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவளாயிருக்க வேண்டும்
என்று தீர்மானித்தான்.

கொட்டடியில் இரு புரவிகளை ஜமாலுதீன்
சேணம் போட்டுப் பயணத்துக்குத் தயாராக
வைத்திருந்தான். அவற்றில் வெள்ளையாயிருந்த
புரவியைச் சுட்டிக்காட்டி, “எசுமான் உண்மையில்
இதுதான் தங்களுக்கு நான் கொணர்ந்த பரிசு.
பிறகுதான் பரிசு மாறிவிட்டது.” என்று கூறினான்
புன்முறுவலுடன்.

புரவிப் பிரியனும், அசுவ லட்சணங்களை
நன்றாக அறிந்தவனுமான வீரபாண்டியன், அந்தப்
புரவியின் கழுத்தைத் தடவிக் கொடுத்தான்.
பிறகு கன்னத்தை முத்தமிட்டான். அடுத்தபடி
ஜமாலுதீனை நன்றி ததும்பும் கண்களுடன்
நோக்கி, “ஜமாலுதீன்! இந்தப் பரிசை நான்
என்றும் மறக்கமாட்டேன்” என்று கூறிவிட்டுப்
புரவியைக் கொட்டடியிலிருந்து வெளியே இழுத்து
வந்து ஆரோகணித்தான். இன்னொரு பழுப்பு
நிறப் புரவிமீது அந்தப் பெண் அனாயாசமாகத்
தான் ஏறி, ஜமாலுதீனிடம் விடை பெற்று,
“ஜமாலுதீன்! நாம் மீண்டும் சந்திக்கும்போது
என் கதையை உனக்குச் சொல்லுகிறேன், அது

வரை இந்தப் பரிசை வைத்துக்கொள்," என்று ஒரு முத்துமாலையைக் கச்சையிலிருந்து எடுத்து அவனை நோக்கி விட்டெறிந்தாள். அதை அவன் கையில் பிடிப்பதற்கும் பழுப்பு நிறப் புரவி பறப்பதற்கும் நேரம் கனக்கச்சிதமாக அமைந்திருந்தது. வீரபாண்டியனின் வெள்ளைப் புரவியும் அம்புபோல் பாய்ந்து சென்றது கொட்டடியை விட்டு.

ஜமாலுதீன் தனது கையில் அந்த முத்து மாலையைப் பிடித்த வண்ணம் நீண்ட நேரம் நின்றிருந்தான். அவன் உள்ளத்தில் ஏதேதோ எண்ணங்கள் அலை மோதிக் கொண்டிருந்தன. அந்த அலைகளைக் கலைக்க ஒரு கை அவன் தோள் மீது பதிந்தது. "இனி நீ என்னுடன் வரலாம்" என்ற சொற்கள் அவன் காதில் ரகசியமாக ஓதப்பட்டன. ஜமாலுதீன் அசையவில்லை. "பறவைகள் பறந்து விட்டன" என்று அலட்சியமாகச் சொன்னான் திரும்பாமலே.

"ஒன்று பறக்கவில்லை."

"அது நான்?"

"ஆம்".

ஜமாலுதீன் பெரிதாக நகைத்தான். "ஏன் நகைக்கிறாய்?" என்று மீண்டும் கேட்டது காதுக்கருகில் அதே குரல். ஆனால் அடுத்த கேள்வியைக் கேட்கும் நிலையில் அது இல்லை.

அத்தியாயம் 6

இருண்ட தோப்பு! கனவுச் சொற்கள்!

ஜமாலுதீனை மட்டும் அவன் தோள்மீது கையை வைத்தவன் சரியாகப் புரிந்து கொண்டிருந்தால், அந்த எதிர்பாராத நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டிருக்காது. அரபு நாட்டிலிருந்து ஆண்டு தோறும் புரவிகளைப் பாண்டிய நாட்டு மன்னனுக்குக் கொண்டு வரும் ஒப்பந்தத்தைப் பெற்றிருந்த ஜமாலுதீன் வாழ்க்கையில் பலதரப்பட்ட சதிகாரர்களையும் பலதரப்பட்ட அபாயங்களையும் பார்த்திருந்தவனென்பதைப் பின்னாலிருந்தவன் உணர்ந்திருந்தால், மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் நடந்து கொண்டிருப்பான். தவிர தன்னந்தனியாக அந்த அரபு நாட்டுப் புரவி வணிகன், ஐந்தாறு பேர்களைச் சமாளிக்க வல்லவன் என்பதை மற்றவன் அறிந்திருந்தால்கூட அந்தத் திடீர் நிகழ்ச்சி விளைந்திருக்காது. தன்னந்தனியாக ஜமாலுதீன் அகப்பட்டுக் கொண்டானென்ற துணிவினாலும் இன்னும் இருவருடன் வந்திருந்த தைரியத்தாலும் அந்த மனிதன் எச்சரிக்கைச் சொற்களை ஜமாலுதீன் காதில் ரகசியமாக ஓதினான்.

ஆனால் தன்மீது கையொன்று பதிந்த உடனேயே எச்சரிக்கையடைந்துவிட்ட ஜமாலுதீன், அவனுடன் வேண்டுமென்றே இரண்டு மூன்று வார்த்தைகளைப் பேச்சுக் கொடுத்தான்; அப்படிப் பேச்சுக் கொடுத்த வண்ணம் சரேலென்று அசுர வேகத்தில் திரும்பிய அவன் உடலும், அதற்கு முன்பாகவே தோளில் பதிந்து விட்ட கையை இரும்புப் பிடியாகப் பிடித்துவிட்ட அவன் இடது கையும் பின்னாலிருந்தவனைச் சுற்றி இழுத்து விட்டதாலும், இன்னொரு கை பலமாக முஷ்டியாகக் குறுகி இரும்புத் துண்டு தாக்குவது போல பின்னால் வந்தவன் உதடுகளில் பதிந்து விட்டதாலும், தாக்கப் பட்டவன் பெரிதாக அலறிச் சரேலென்று தரை தனக்குத்தான் சொந்தமென்று கீழே விழுந்து புரளலானான். அந்தச் செய்கையால் மிரண்ட இரண்டொரு புரவிகள் கொட்டடித் தளை களிலிருந்து அசைந்து குளம்புகளைத் துக்கிக் கால்களைத் தரையில் உருண்டவன் முகத்தில் வைத்துவிடவே, அவன் அலறல் ஊரைப் பிளந்து விடும் போலிருந்தது. அடுத்த விநாடி ஜமாலுதீன் மீது இருவர் பாய முயன்றாலும், அதையும் முடியாமல் அடிக்க மாளிகைக்குள்ளிருந்து இரு அராபியர்கள் ஓடி வரவே, கொட்டடியிலிருந்து பாய முயன்றவர்கள் புத்திசாலித்தனமான முடிவுக்கு வந்து, வேகத்தில் தங்களுக்குப் புரவிகளும் ஈடாக முடியாதென்பதைக் காட்டவே, கொட்டடியில் நிசப்தம் குடிகொண்டது. தனக்கு உதவி செய்ய வந்த இரு அராபியரையும் விளித்த ஜமாலுதீன் தரையில் கிடந்தவனை

மாளிகைக்குள் கொண்டு வருமாறு கட்டளை யிட்டான்.

மாளிகை விளக்கில் அவனைப் பார்த்ததும் இகழ்ச்சி நகை கொண்டான் ஜமாலுதீன். “குலபதியாரா?” என்று போலி மரியாதையுடன் விசாரிக்கவும் செய்தான்.

குலபதியின் உதடுகளில் ஜமாலுதீனின் குத்தினால் உதிரம் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. முகத்தில் புரவியின் குளம்படிகள் மிதித்ததால், சதைப் பிய்ந்து மிகக் கோரமாகக் காட்சியளித்தான் குலபதி. இத்தனையிலும் வீராப்பை மட்டும் விடாமல், “இதற்கு மன்னவருக்கு நீ பதில் சொல்ல வேண்டியிருக்கும்,” என்றான்.

“எதற்கு?” ஜமாலுதீன் சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்டான்.

“உதடுகளைக் காயப்படுத்தியதற்கு.” என்றான் குலபதி.

“என்ன பிரமாத காயம்!” என்று அலுத்துக் கொண்ட ஜமாலுதீனின் மீசை இளக்காரமாக அசைந்தது.

“என்ன பிரமாத காயமா! உதடுகள் பிய்ந்திருக்கின்றன.”

“என் குத்தில் சாதாரணமாக இரண்டு பற்களாவது உதிருவது வழக்கம்.”

“இதில் வழக்கம் வேறா?”

“ஆம், எதிலும் வழக்கமென்பது ஒன்று உண்டு.”

“என்ன சொல்கிறாய் நீ?”

“உன்னைப் போல் திருட்டுத்தனமாகப் பதுங்கி இளவரசரைக் கைது செய்வது சிலர் பழக்கம். அவர்கள் இருட்டில், தக்க பக்கபலத்துடன் போராடுவார்கள். நமது வழக்கம் வேறு. பகலிலேயே போராட முடியும்.”

இதைக் கேட்ட குலபதியின் முகம், காயம் அளித்த கோரத்தைவிட இன்னும் அதிகக் கோரமாக மாறியது. கோபத்தின் காரணமாக, “என்னாலும் பகலில் போராட முடியும்” என்று சீறினான் அவன்.

“அப்படியா!” என்றான் ஜமாலுதீன்.

“ஏன் அதில் சந்தேகமா?” என்று வினவினான் குலபதி கம்பீரத்துடன்.

“சந்தேகமில்லை.”

“நிச்சயம் போலிருக்கிறது.”

“ஆமாம். இந்த இரவின் நிகழ்ச்சிகள் சந்தேகமின்றி உன் வீரத்தை நிரூபிக்கின்றன” என்ற ஜமாலுதீன் இடிபோல் நகைத்தான்.

அதனால் சற்று அவமானமே அடைந்த குலபதி, “இது என் யோசனையல்ல. அரசர் யோசனை. யாருமறியாமல் இளவரசரைப் பிடித்து வரச் சொன்னார்” என்று கூறினான். அவன் குரலில் சலிப்பு மிக அதிகமாகத் தெரிந்தது.

“அதிலும் சந்தேகமில்லை எனக்கு” என்ற ஜமாலுதீன், “குலபதி, உங்கள் நாட்டு மன்னர்களை மூன்றாமவன் கெடுக்க வேண்டியதில்லை. அவர்களே பரஸ்பரம் கொலை செய்து

கொள்வார்கள், முத்துக்கொழிக்கும் பாண்டிய நாட்டின் வீழ்ச்சி இன்றிரவு ஆரம்பித்திருக்கிறது. வெகு சீக்கிரம் பயங்கர விளைவுகள் ஏற்படும்” என்று தீர்க்கதரிசி போல் பேசிய ஜமாலுதீன் தனது வீரர்களை நோக்கி. “இவன் காயங்களைக் கழுவி மருந்து போட்டு, நமது மதுவல் சிறிது கொடுத்து அனுப்பிவிடுங்கள்” என்று உத்தர விட்டான்.

“என்னை விடுதலை செய்யப் போகிறாயா?” என்று வியப்புடன் வினவினான் குலபதி.

“ஆம்!” ஜமாலுதீன் பதிலில் எந்தவிதமான உணர்ச்சியுமில்லை.

“விடுதலையான பின்பு நான் வீரர்களுடன் வந்தால்?”

“அரசர் உன்னை வெட்டுப் பாறைக்கு அனுப்புவார்.”

“ஏன்?”

“போர்ப் புரவிகளுக்குப் பாண்டிய நாடு என்னை எதிர்பார்க்கிறது. தவிர இங்கு நீ என்னை ஏதாவது செய்வது அறிந்தால் காயல் மக்கள் உன்னைப் பிய்த்தெறிந்து விடுவார்கள். சரி, சரி போ” என்று கூறிய ஜமாலுதீன் அவனைத் திரும்பிப் பாராமல் உள்ளே சென்றுவிட்டான். ஜமாலுதீன் வீரர்கள் மட்டும், “பிரபு! வருகிறீர்களா? முகத்துக்கு வைத்தியம் செய்கிறோம்” என்று அவனை ஏளனத்துடன் அந்த மாளிகையின் மற்றொரு பகுதிக்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

அதே சமயத்தில் காயல்பட்டணத்தை விட்டுக் காற்றெனப் புரவிகளில் அந்த வீரமங்கையும் வீரபாண்டியனும் பறந்து கொண்டிருந்தார்கள். பக்கத்தில் பழுப்புநிறப் புரவியில் வந்த அழகியின் ஒவ்வோர் அசைவையும் பக்கவாட்டில் பார்த்துக் கொண்டே சென்றான் வீரபாண்டியன். அவள் திடமாகப் புரவியில் அமர்ந்திருந்ததால் அவள் யௌவன பீடங்களின் தன்மை சற்று அளவுக்கு அதிகமாகவே அவன் கண்களுக்குத் தெரிந்தது. அவள் இடை அத்தனை வேகத்திலும் சிறிதே அசைந்ததையும், அவ புரவிமீது பாதி குனிந்த வண்ணம் மிக லாவகமாகப் புரவியைச் செலுத்தியதையும், நிலவு பளிச்சிட்ட அந்த நேரத்தில் அவள் ஏதோ தேவதைபோல் விளங்கியதையும் கண்ட வீரபாண்டியன், “உண்மையில் இவள் என்னைக் காக்க வந்த தேவதைதான், மானிடப் பெண்ணல்ல” என்று தனக்குள் சிலாகித்துக் கொண்டான். இத்தனைக்கும் அவளைப்பற்றி எதுவும் தெரியாதென்பதை நினைக்க, அவன் மனதில் சொல்லவொண்ணா வியப்பு நிரம்பிக் கிடந்தது. “யாரோ இவளை அனுப்பியதாகச் சொன்னாளே, அவர் யாராயிருக்கும்?” என்றும் தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டான். அவளை ஏதாவது கேட்கலாமென்றாலோ அவள் புரவி போகிற வேகத்தில் எதையும் பேசுவதும் சாத்தியமல்லவென்று தோன்றியது அவனுக்கு. ஆகவே ஏதேதோ எண்ணங்கள் ஊசலாட அவன் புரவியைப்

பேசாமலேயே செலுத்தினான். கிட்டத்தட்ட ஐந்து நாழிகைப் பயணத்துக்குப் பின்பு, அவள் மெள்ளத் தனது புரவியின் வேகத்தைத் தளர்த்தி, அவனையும் தளர்த்த சமிக்ஞை செய்தாள். பிறகு சற்று எட்ட இருந்த தோப்பைக் கவனித்ததும், “அதோ, அங்கு செல்வோம்,” என்று சாட்டையால் சுட்டிக் காட்டினாள்.

“எதற்கு?” என வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“மறைவிடமாயிருக்கிறது.” என்றாள் அவள்.

“எதற்கு மறைவிடம் நமக்கு இப்பொழுது?” என்று கேட்டான் வீரபாண்டியன் ஏதும் புரியாமல்.

“காதலுக்கல்ல.” என்று கூறி, அவள் கலகலவென நகைத்தாள் அவனை நோக்கி.

“அது எனக்குத் தெரியும்,” என்றான் இளைய பாண்டியன் கோபத்துடன்.

“எப்படித் தெரியுமோ?” அந்தப் பெண்ணின் கேள்வியில் கேலி ஒலித்தது.

“காதலுக்கு ஆண்கள்தான் பெண்களை அழைப்பார்கள்...”

“அதில் இளவரசருக்கு நிரம்ப அனுபவம் போலிருக்கிறது,” என்ற அவள் மீண்டும் நகைத்துவிட்டு, “சொல்கிறபடி கேளுங்கள். இன்னும் அபாயம் நம்மைவிட்டு விலகவில்லை,” என்று கூறிக்கொண்டே புரவியைத் தோப்பை நோக்கிச் செலுத்தினாள்.

தோப்பு மிகவும் அடர்த்தியாக இருந்ததால் சந்திர வெளிச்சம்கூட அதை ஏதோ ஓரிரண்டு

இடங்களில்தான் ஊடுருவியிருந்தது. மற்ற இடங்களில் நல்ல இருட்டே இருந்ததால் சந்துஷ்டியுடன் தலையை அசைத்தாள் அந்தப் பெண். பிறகு நல்ல இருட்டாக இருந்த மரத்தடியொன்றில் தனது புரவியைக் கட்டிவிட்டு அத்துடன் இளவரசன் புரவியையும் கட்டப் பணித்தாள். இரண்டு புரவிகளும் கட்டியானதும் தனது புரவிமீது இருந்த அரபு நாட்டுத் துப்பட்டியொன்றைத் தரையில் விரித்துப் படுத்துக்கொண்டு, “நீங்களும் ஒரு துப்பட்டியை விரித்துப் படுத்துக் கொள்ளுங்கள்,” என்று வீரபாண்டியனை நோக்கிக் கூறினாள். வீரபாண்டியன் துப்பட்டியை எடுக்காமல் மரத்தடியிலேயே உட்கார்ந்தான். உட்கார்ந்து நீண்ட நேரம் அவளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் படுத்த உடன் கண்களை மூடினாள். மூடிய மாத்திரத்தில் உறங்கியும் விட்டாளென்பதை, அவள் சீரான மூச்சும், எழுந்து எழுந்து தாழ்ந்த அழகான மார்பகமும் நிரூபித்தன. படுத்த நிலையிலும் பரவசப் படுத்தும் அவள் எழிலை விடாமல் பருகிய வண்ணம் உட்கார்ந்திருந்தான் வீரபாண்டியன். இருட்டடித்த அந்த இடத்திலுங்கூட எங்கிருந்தோ வந்த ஒரே ஒரு சந்திரக்கிரணம் அவள் முகத்தில் கீற்றாக விழுந்து, வானமே அவளுக்கு விபூதி தீட்டுவது போன்ற பிரமையை அளித்திருந்தது. அந்தப் பிரமையில் வீரபாண்டியன் ஈடுபட்டிருந்த சமயத்தில், அவள் இதழ்களில் ஓர் புன்னகை ஓடியது. பிறகு இதழ்கள் விரிந்து தூக்கத்தில் இரண்டொரு சொற்களை உதிர்த்தன. அப்பொழுதுதான் விளங்கியது மர்மம் வீரபாண்டியனுக்கு. “அப்படியா விஷயம்!” என்று உள்ளூர் வினவிக் கொண்ட வீரபாண்டியன் இதயத்தில் அவளைப் பற்றிச் சிறிது பயமும் உதயமாயிற்று.

அத்தியாயம் 7

நிலமங்கை

இருண்ட தோப்பில் கீற்றாக நுதலின் குறுக்கே விழுதிப்பட்டைபோல் விழுந்திருந்த லேசான நிலவொளியில்கூட அந்தப் பெண்ணின் சுந்தரவதனம் எத்தனை தெய்விகக் களையைப் பெற்றிருந்த தென்பதை எண்ணிப் பார்த்துக் கொண்டு அவளருகில் உட்கார்ந்திருந்த வீரபாண்டியன், அவள் முகத்தில் முறுவல் படர்ந்ததையும் இதழ்கள் லேசாக விரிந்ததையும் கண்டதும், அவள் ஏதோ இன்பக் கனவு காண்கிறாள் என்று தீர்மானித்துக் கொண்டான். அவள் இன்பக் கனவு காண்பது தனது நனவுக் கண்களுக்கு எத்தனை பெரிய விருந்தாக இருந்ததென்பதை உணர்ந்ததால் அவளைக் கூர்ந்து பார்க்கவே செய்தான். உறக்கத்திலும் அவளுடைய அழகு சிறிதும் குன்றாமல் உயர்ந்து கிடப்பதையும், அவள் மார்பு சீரான மூச்சின் காரணமாக எழுந்து தாழ்ந்ததால் அதிலும் ஏதோ ஓர் அடக்கமும் சீரும் இருந்ததையும், புரவியில் தாவி ஏறியதால் சற்றே கால்கள் உட்புறம் மடிந்துவிட்ட அவள் சேலை, அதே ரீதியில் அப்பொழுதும் இருந்ததால் தனது

ணகத்துக்கும் உன்மதத்துக்கும் அனாவசியமாக இடங்கொடுப்பதையும் கண்ட வீரபாண்டியன், ஊர்பேரீ தெரியாத ஒரு பெண்ணை தன் உயிரை மீட்ட தங்கத்தை, தான் அப்படிப் பார்ப்பது சரியல்ல என்று நினைத்தான், இருந்தாலும் இயற்கை அவன் கண்களைத் திரும்பத் திரும்ப அவள் மீதே இழுத்து நிறுத்தியதன் காரணமாக, அவன் அவளை மேலும் உற்றுப் பார்க்கவே செய்தான். அந்தச் சமயத்தில் திடீரென செவ்விய அவள் இதழ்கள் திறந்து அந்தச் சொற்களை மிக லேசாக உதிர்த்தன. “வல்லாள மகராசன் ஹொய்சாளன், ஹும்...ஹும்” என்று ஏதோ இரண்டொரு வார்த்தைகள் அவள் இதழ்களிலிருந்து வெளிவந்தன. “அப்படியா விஷயம்! பாண்டிய நாட்டை விழுங்க மாலிக்காபூருடன் இணைந்திருக்கும் ஹொய்சாள வல்லாளன் கையாளா இவள்?” என்று தன்னைத் தானே சற்று இரைந்து கேட்டுக் கொள்ளவும் செய்தான். அப்படியானால் இவளால் தனக்குப் பேராபத்துத்தானே யொழிய பேருதவி ஏது மில்லை என்றும் முணுமுணுத்துக் கொண்டான். “இப்பொழுதே இவள் கை கால்களைக் கட்டிக் குதிரை மீது கிடத்தி அழைத்துச் சென்று விட்டாலென்ன?” என்றும் கேட்டுக் கொண்டான். உள்ளூர மனம் அலையும் போது கைகள் சும்மா இருப்பதில்லையாகையால் பக்கத்திலிருந்த சுள்ளியை எடுத்துக் கையால் உடைக்கவும் செய்தான்.

நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்த அவள், அந்தச் சிறு சத்தத்திலும் துள்ளி எழுந்தாள்.

அப்படி எழுந்ததன் விளைவாகப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த வீரபாண்டியன் மீது மோதவும் செய்தாள். வேறு சமயமாயிருந்தால் மிக இன்பத்தை அளிக்கவல்ல அந்த மோதல், வீரபாண்டியனிருந்த நிலையில் அவனுக்கு ஆத்திரத்தையே விளைவித்த தல்லாமல், சிறு சுள்ளி உடைந்த சத்தத்திலும் விழித்துக் கொள்ளக்கூடிய அவள் உறக்கத்தின் தன்மையை நினைத்ததால் அவன் மனத்தில் ஆத்திரத்துடன் ஆச்சரியமும் கலந்து கொண்டது. அதையெல்லாம் நொடி ப்பொழுதில் கண்டு கொண்ட அந்தப் பெண் அவனை ஒரு கணம் உற்று நோக்கினாள். பிறகு மெள்ளப் புன்முறுவல் கொண்டாள்.

அவள் புன்முறுவலின் காரணம் புரியாததால் வீரபாண்டியன் வினவினான் - சற்றுக் குரூரமாக, “எதற்குப் புன்முறுவல்?” என்று.

அடுத்த விநாடி அவள் முகத்தில் கடுங்கோபம் தாண்டவமாடியது. “இப்பொழுது திருப்தியா?” என்று வினவினாள் அவள்.

“இதில் திருப்தியடைய என்னவிருக்கிறது?” என்று கேட்டான் வீரபாண்டியன், சீற்றம் சிறிதும் தணியாத குரலில்

அந்தப் பெண் அடுத்தபடி முகத்தைச் சோகமாக வைத்துக்கொண்டு, “இப்பொழுது?” என்று கேள்வியைத் தொடுத்தாள்.

அவள் தன்னைக் கேலி செய்கிறாள் என்பதை உணர்ந்துகொண்ட வீரபாண்டியன், “கேலிக்கு இது சமயமல்ல,” என்றான்.

“சரி ; வேறு சமயத்தில் வைத்துக் கொள்வோம்” என்றாள் அவள் விஷமமாகச் சிரித்து.

“எந்தச் சமயத்திலும் வைத்துக் கொள்ள முடியாது,” என்ற வீரபாண்டியன், “பெண்ணே ! என்னை ஏமாற்ற முயலாதே. உன் வேஷம் கலைந்து விட்டது.” என்றான்.

அவள் தன் உடலை ஒரு முறை நோக்கிக் கொண்டாள். அத்துடன், “ஆம் ஆம்.” என்றும் சொன்னாள்.

“என்ன, ஆம் ஆம் ?”

“வேஷம் கலைந்து விட்டது. நானே கலைத்துக் கொண்டேன்.”

“புரிந்து கொண்டாயா ?”

“நன்றாகப் புரிந்து கொண்டேன்.”

“என்ன புரிந்து கொண்டாய் ?”

“முதலில் அராபிய வேஷம் போட்டிருந்தேன். பிறகு அரண்மனையில் அதை நானே கலைத்துக் கொண்டு இந்த நாட்டுப் பெண்ணானேன்.”

வீரபாண்டியன் அவள் கையொன்றை முரட்டுத் தனமாகப் பிடித்தான். “அதைச் சொல்லவில்லை நான்,” என்றும் சீறினான். அவள் அழகிய விழிகள் அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தன, சிரித்தன. “வேறெதைச் சொல்கிறீர்கள் ?” என்று உதடுகளும் விரிந்து கேட்டன ஏளன ஒலியில்.

வீரபாண்டியன் முரட்டுத்தனமான பிடியைத் தளர்த்தாமலேயே, “இனி என்னிடம் மறைத்துப்

பயனில்லை ; உன் சாயம் வெளுத்து விட்டது. சற்று முன் நீ உறங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ...” என்று ஏதோ சொல்ல முயன்று முடியாமல் தத்தளித்தான்.

“நான் உறங்கிக் கொண்டிருந்தபோது ?” என்று அவள் கேள்வியைத் தொடர்ந்தாள், உரையாடலின் அந்தரங்கத்தை அறிய.

“நான் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன்...” என்று வீரபாண்டியன் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்தினான்.

அவள் மீண்டும் லேசாக நகைத்தாள். “சொல்லுங்கள். ஒரு பெண் படுத்திருந்தபோது பக்கத்தில் உட்கார்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தீர்கள். பாண்டியப் பண்பாடு இதிலிருந்து தெரிகிறது. சரி ; மேலே சொல்லுங்கள்...” என்றாள் நகைப்பின் ஊடே.

அப்பொழுதுதான் தன் பேச்சின் தன்மையை உணர்ந்து கொண்ட வீரபாண்டியன் சிறிது திணறினான். “தவறான எண்ணத்துடன் பார்க்க வில்லை... பாண்டிய வம்சத்தில் பிறந்த யாரும் பண்பாட்டுக்குக் குறைவாக நடக்கமாட்டார்கள்” என்று சமாளிக்க முயன்றான்.

“ஆம்... ஆம்... தங்கள் தமையனார் தந்தையைக் கொலை செய்ததே பாண்டியர் பண்பாட்டின் சிகரம். அதைவிடப் பெரிய விஷயம் உறங்கும் பெண்ணைப் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு பார்ப்பது...” என்று இகழ்ச்சியுடன் கூறினாள் அவள்.

பேச்சு வேறு ஏதோ திசையில் போவதைக் கண்ட வீரபாண்டியன், “பெண்ணே! நீ எப்படி நினைத்துக் கொண்டாலும் சரி, ஆனால் பண்பாட்டுக்குக் குறைவாக இந்த வீரபாண்டியன் ஏதும் செய்யமாட்டான். ஆனால் நீ யார் என்பதை அறிந்த பிறகு உன்னைச் சிறைப் பிடிக்காமல் நான் இருந்தால், பாண்டிய வம்சத்துக்குப் பெரும் துரோகம் செய்தவனாவேன்,” என்று உணர்ச்சி ததும்பிய குரலில் சொன்னான்.

சிறிது நேரம் சிந்தித்தாள் அந்தப் பெண்; பிறகு கேட்டாள், “நான் யார்?” என்று.

“வல்லாளன் வேவுகாரி,” என்றான் வீரபாண்டியன் திடமான குரலில்.

“ஹெய்சாள மன்னன் வல்லாளனா?” அந்தப் பெண்ணின் குரலில் வியப்புத் தெரிந்தது.

“ஆம்.”

“மாலிக்காபூருடன் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறானே அந்த வல்லாளன்?”

“ஆம் ஆம்.”

இதைக் கேட்ட அவள் பெரிதாகவே நகைத்தாள். “பாண்டிய அரச குலத்தாருக்குப் பரஸ்பரம் பகை கொள்ளத் தெரியுமே தவிர மூளை கிடையாது,” என்று கூறினாள், அவள் நகைப்பின் ஊடே.

இதைக் கேட்டும் சினத்தைக் காட்டவில்லை வீரபாண்டியன். “அது எப்படித் தெரிகிறது?” என்று மட்டும் வினவினான்.

இதைக் கேட்டதும் அந்தப் பெண் சிறிது சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். “ஹெய்சாள மன்னன் எதற்காக மாலிக்காபூருடன் சேர்ந்து கொண்டிருக்கிறான்?” என்று கேட்டாள்.

“பாண்டியரை அழிக்க” என்றான் வீரபாண்டியன், அவள் எதற்காக அதைக் கேட்கிறாள் என்பதை உணராமல்.

“அப்படியானால் உங்களை நான் எதற்காகக் காப்பாற்ற வேண்டும் காயல்பட்டணத்தில்?” என்று வினவினாள் அவள்.

இதற்கு என்ன பதில் சொல்வதென்று புரியாததால் விழித்தான் வீரபாண்டியன். தனது அண்ணன் ஆட்களிடமிருந்து அவள் தன்னை மீட்க வேண்டிய அவசியமேயில்லையென்பதையும், அவர்கள் வழியாக விட்டிருந்தால், ஒன்று தான் காயல்பட்டணத்தில் இறந்திருக்க வேண்டும் அல்லது மதுரைக்குச் சென்று மாண்டிருக்க வேண்டும் என்பதையும் சந்தேகமற உணர்ந்து கொண்ட வீரபாண்டியன், அவள் ஏதோ தூக்கத்தில் சொன்ன ஓரிரு வார்த்தைகளால் அவளைப் பற்றித் தவறாக ஊகித்து விட்டதைப் புரிந்து கொண்டான். இருப்பினும் அவள் வல்லாளன் பெயரை முறுவலுக்கிடையே உறக்கத்திலும் உச்சரிக்க வேண்டிய அவசியமென்னவென்பது அவனுக்குப் புரியவில்லை ஆகவே இந்த விஷயத்தில் ஊகத்தைவிட நேர் முறை விசாரணையே சிறந்ததென்று அவள் கையை விடுதலை செய்துவிட்டு, “பெண்ணே! நீ யார்?” என்று விசாரித்தான்.

அவள் நேர்முகமாகப் பதில் சொல்லவில்லை.
“பாண்டிய நாட்டவள்” என்று மட்டும் சொன்னாள்,
தலையைக் குனிந்த வண்ணம்.

“பெயர்?”

“அவசியம் சொல்ல வேண்டுமா?”

“ஆம்.”

“பெயரை மாற்றிச் சொன்னால்?”

“சொல்லமாட்டாய்.”

“மீண்டும் திடீரென நம்பிக்கை திரும்பிவிட்டதா
என் மேல்?”

வீரபாண்டியன் இந்தக் கேள்விக்கு உடனடி
யாகப் பதில் சொல்லவில்லை. “தவறாக நினைத்த
தற்கு மன்னித்துவிடு. உனக்கு இஷ்டமிருந்தால்
சொல்,” என்றான் வருத்தம் நிறைந்த குரலில்.

அவள் நீண்ட நேரம் மௌனம் சாதித்தாள்.

அவள் இதழ்கள் மீண்டும் ஒரு முறை
அசைந்தன, இப்படியும் அப்படியும். “சரி. சொல்லி
விடுகிறேன்,” என்றாள் கடைசியாக.

இளையபாண்டியன் காத்திருந்தான் அவள்
பதிலுக்கு. அவள் அவனை ஏறெடுத்தும் பார்க்
காமலே ஒரு பெயரை மெதுவாக உச்சரித்தாள்.
“நிலமங்கை” என்ற சொல் மிக நிதானமாக, சற்று
வெட்கத்துடனும் குழப்பத்துடனும் உதிரிந்தது
அவள் வாயிலிருந்து.

வீரபாண்டியனின் இதயம் நின்று விடும்
போலிருந்தது. உணர்ச்சிகள் உள்நுரப் புரண்
டெழுந்ததால் சற்றே திணறினான். அவளிட
மிருந்து இரண்டடி தள்ளியும் உட்கார்ந்தான்.
“நிலமங்கையா! நீதானா அது?” என்றும்
குழறினான்.

பதிலுக்கு அவள் தலையை மட்டும் அசைத்
தாள். அவனை ஏறெடுத்து நோக்கவில்லை.
ஆனால் வீரபாண்டியன் கண்கள் அவளை விழுங்கி
விடுவனபோல் பார்த்தன. அவன் உடலும் ஒரு
முறை துடித்தது.

அத்தியாயம் 8

பழைய கதை புதிய பொறுப்பு

சுள்ளி உடைந்த வேகத்தில் திடீரெனத் துள்ளி யெழுந்த காரணத்தால், சேலை சற்றே கலைந்த நிலையில் குத்திட்டுத் தலை குனிந்து உட்கார்ந்திருந்த சமயத்திலும் மிக அழகாக அவள் தோன்றினாலும், அந்த அழகை ரசிக்கும் சித்த மில்லாததால் வீரபாண்டியன் அவளை சற்று நோக்கிக் கொண்டே இருந்தான், பல விநாடிகள் அவளும் நோக்கினாளில்லை. பெயரைச் சொல்வதற்கு முன்பிருந்த துணிவு எங்கோ பறந்து விட்டது. அந்தத் துணியை வெற்றி கொள்ள விடக் கூடாதென்ற நினைப்பாலோ என்ன வேர, இளவரசன் சிந்தனையும் அதைவிடத் துரிதமாகப் பறந்து கொண்டிருந்தது. அவள் பெயர் ஒரு கேள்விக்கு விடை கொடுத்தது. பல கேள்விகளுக்கு விடையளிக்கவில்லை. நிலமங்கையைத் தனக்கு மனையாளாகத் தனது தந்தை நிச்சயித்துப் பல ஆண்டுகள் ஒடிவிட்டாலும், ஒருமுறை கூட அவளை அவன் சந்தித்ததில்லை. என்ன காரணத்தாலோ இருவரையும் சந்திக்க விடாமலே வைத்திருந்தார் குலசேகரபாண்டியர். அவன் சிறுபிள்ளையாயிருந்த போது நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சி அது. அவன்

அன்னை அவனுடைய பத்தாவது பிராயத்தில் சொன்னாள் ஒருமுறை, “வீரபாண்டியா! உனக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாகிவிட்டது,” என்று.

“எனக்கா!”

“ஆமாடா கண்ணோ.”

“யாரம்மா அது!”

“நிலமங்கை!”

“நிலமங்கையா!”

“ஆம்.”

“அந்த நிலமங்கையும் உனக்குத்தான். உன் தந்தை ஆள்கின்றாரே இந்த நிலம், இந்த நிலமங்கையும் உனக்குத்தான். உன்னைத்தான் இளவரசராக்கப் போகிறார்.”

இது அவனது பத்தாவது வயதில், அவனுக்கும் அவன் தாய்க்கும் ஏற்பட்ட உரையாடல். அதன்படி பதினெட்டாவது வயதில் பட்டத்து இளவரசனாக, பாண்டிய நிலமங்கையை ஆள வேண்டியவனாக, குலசேகர பாண்டியனால் நியமிக்கப்பட்டான். ஆனால் இன்னொரு நிலமங்கையை, அவன் மனையாளப்போகிறவளை, அவன் பார்த்ததே கிடையாது. ஒருமுறை அந்தப் பெண் யார் என்று முதல் அமைச்சரையும் மற்றவர்களையும் மெள்ள விசாரித்தும் பதிலேதும் கிடைக்கவில்லை. முதலமைச்சர் ஒரு விஷயம் மட்டும் சொன்னார்: “வீரபாண்டியா! அதைப் பற்றி அதிகமாக விசாரிக்காதே. உன் தாயார் உன் தந்தைக்கு முறையான மனைவியல்லள்; ஆசை நாயகி, ஆகவே நீ இளவரசனா

வதற்கே பெரும் எதிர்ப்பு இருக்கிறது. நிலமங்கை உனக்கு மனையாளாகப் போவதாகத் தெரிந்தால் அரசில் பெரும் குழப்பம் ஏற்படும்.”

இதற்கு அவனும், “என் தாயார் சரியான மனையாளில்லையென்றால் மன்னர் என்னை ஏன் இளவரசனாக்க வேண்டும்? பட்டத்துத் தேவியின் மகன் அண்ணாநிருக்கின்றானே அவனைப் பிற்கால மன்னனாக நிர்ணயித்திருக்கலாமே?”

முதலமைச்சர் அதற்கும் பதில் சொன்னார்: “உனக்கிருக்கும் வீரம் உன் தமையனுக்கில்லை. நீ தான் இந்த நாட்டைக் காப்பாற்ற வல்லவன் என்று உன் தந்தை நினைக்கிறார். ஆகையால்தான் இந்த முடிவைச் செய்தார். ஆசை நாயகியின் மகன் மன்னனாக வருவதா என்று அரண்மனையில் பலர் குமுறுகிறார்கள். தவிர நிலமங்கை உன் மனைவியாகும் செய்தி தெரிந்தால் இன்னும் எதிர்ப்பு அதிகமாகும். ஆகவே தற்சமயம் எதையும் அதிகமாகக் கண்டு கொள்ளாதே.”

“அப்படியானால் நிலமங்கை மிக உயர்ந்த குலத்தைச் சேர்ந்தவளா?”

“ஆம்.”

“அவள் என்னை மணக்கச் சம்மதித்தாளா?”

“அவள் சம்மதத்தை யாரும் கேட்கவில்லை.”

இத்துடன் உரையாடலுக்கு முற்று கை வைத்தார் முதலமைச்சர். இது பழைய கதை. கால ஓட்டத்தில் அதை மறந்துவிட்டாலும் அத்தனையும் அந்த நேரத்தில் அந்த அடர்ந்த தோப்பில் அவன்

நினைவுக்கு வந்தது. ஆகவே சிறிது வாய்விட்டு நகைத்தான் வீரபாண்டியன்.

அந்த நகைப்பைக் கேட்டுத் தலையை நிமிர்த்திய நிலமங்கை, “ஏன் நகைக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டாள்.

“விதியை நினைத்து நகைத்தேன்,” என்றான் வீரபாண்டியன்.

“விதியை நினைத்து நகைக்க என்ன இருக்கிறது?” என்று நிலமங்கை வினவினாள் மெல்லிய குரலில்.

“உனக்கும் எனக்கும்...” என்று ஆரம்பித்த வீரபாண்டியன் வாசகத்தை முடிக்க முடியாமல் திணறினான்.

“திருமணம் நிச்சயமாகிப் பல வருஷங்கள் ஆகி விட்டன.” என்று நிலமங்கை வாசகத்தை முடித்தாள்.

“அது உனக்குச் சம்மதமா?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“காலங் கடந்த கேள்வி.”

“இல்லை, நிச்சயம் செய்த திருமணங்களெல்லாம் நடைபெறுவதில்லை. உனக்கு இஷ்டமில்லாவிட்டால் இப்பொழுது கூட மாற்றிக் கொள்ளலாம்.”

“தந்தை செய்த ஏற்பாட்டையா?”

“ஆம்.”

“ஏன்?”

வீரபாண்டியன் சற்றே தயங்கினான். பிறகு சொன்னான், “நீ உயர் குலத்தவள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்,” என்று.

நிலமங்கை நன்றாகத் தலைநிமிர்ந்து அவன் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினான். “அதனால்?” என்றும் ஒரு கேள்வியை வீசினாள் சர்வ சாதாரணமாக.

“மன்னன் ஆசை நாயகியின் மகனை மணக்க மறுக்கலாம். அந்த உரிமை உனக்கு உண்டு.” என்று சுட்டிக் காட்டினான் வீரபாண்டியன்.

நிலமங்கை மெல்ல நகைத்தாள். “இளவரசே! இந்தத் திருமணத்தைப் பற்றி எனக்குத் தெரியவே தெரியாது— பத்து நாட்களுக்கு முன்புவரை. திடீரென அறிந்ததும் திகைத்தேன். ஆனால் அதை நான் தவிர்க்க முடியாது. அந்த உரிமை எனக்குக் கிடையாது. அதை நீங்கள் கூட எனக்கு அளிக்க முடியாது.” என்று நகைப்பைத் தொடர்ந்து விளக்கவும் செய்தாள்.

“ஏன் அளிக்க முடியாது? தந்தை இறந்து விட்டதால் நான்தான் அரசன்,” என்று சுட்டிக் காட்டினான் இளவரசன்.

“நீங்கள் அரசுக் கட்டில் ஏற இன்னும் நாளாகலாம். அப்படி ஏறினாலும் உங்கள் இஷ்டம் என்று எதுவும் இந்தத் திருமணம் சம்பந்தப்பட்டவரையில் இருக்காது. நம்மிருவர் கதியையும் நிர்ணயிப்பவர் வேறு ஒருவர் இருக்கிறார். அவருக்கு இந்தத் திருமணம் இஷ்டம். ஆகவே நீங்கள்

என்னை மணப்பதிலிருந்து தப்பமுடியாது.” என்று பதில் கூறினாள் நிலமங்கை.

வீரபாண்டியன் முகத்தில் மீண்டும் சிந்தனை படர்ந்தது. “அந்த மனிதர் யாரென்பதை நான் அறியலாமா?” என்று வினவினான் சில விநாடிகளுக்குப் பிறகு.

“நாளைக்கு அறியப் போகிறீர்கள்,” என்றாள் நிலமங்கை.

“நாளைக்கா?”

“ஆம்.”

“நாளைவரை ஏன் காத்திருக்க வேண்டும்?”

“இப்பொழுது நான் சொல்லாத காரணத்தால்!”

“சொல்ல மாட்டாயா?”

“ஊஹூம்.”

“ஏன்?”

“சொல்ல அதிகாரமில்லை.”

இதற்குமேல் அவளிடமிருந்து எந்தப் பதிலும் வராதென்பதை அறிந்த வீரபாண்டியன் சினத்தின் வசப்பட்டான். அதன் விளைவாக அவள் கையைப் பலமாகப் பற்றினான். “நீ என் மனையாள்தானே?” என்றும் சீறினான்.

“இன்னும் மனையாளாகவில்லை. ஆகவே என் கையைப் பிடித்து அச்சுறுத்திப் பயனில்லை,” என்றாள் நிலமங்கை.

“இப்பொழுது என்னிடம் தனித்து அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறாய்...”

“நானா!”

“ஆம்! தவிர இந்தத் தோப்பு அடர்ந்தது”

“அதனால்?”

“இங்கு எது நிகழ்ந்தாலும் யாரும் பார்க்க முடியாது.”

இளவரசன் சொற்கள் செல்லும் திசையை நிலமங்கை கவனிக்கவே செய்தாள். ஆகையால் அவனை நன்றாக ஏறெடுத்துப் பார்த்துச் சொன்னாள், “இந்தப் பைத்தியத்தை விடுங்கள்” என்று. அவள் குரலில் எச்சரிக்கை பலமாக ஒலித்தது.

இளவரசன் அவள் குரலிலிருந்த எச்சரிக்கையைக் கவனிக்கவே செய்தான். “எந்தப் பைத்தியத்தை?” என்றும் வினவினான்.

“என் தனிமையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு விடலாமென்ற பைத்தியத்தை!”

“பைத்தியமா அது?”

“சந்தேகமென்ன?”

இதைக் கேட்டதும் இளவரசன் கை, அவன் கைமீது இறுகியது. அவள் பலவந்தமாக அவனை நோக்கி இழுக்கப்பட்டாள். அவள் சிரித்தாள் சற்றுப் பெரிதாக. அந்தச் சிரிப்பு முடிய அரை விநாடிகூட ஆகவில்லை. வீரபாண்டியன் திடீரென நிலத்தில் விழுந்தான்- நாலடிகள் தள்ளி!

அத்தியாயம் 9
பொறுத்தார்

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் நிகழ்ந்துவிட்ட அந்த சம்பவம் அவன் கண்களையும் திறக்க விடவில்லை, கை கால்களையும் ஆடவிடவில்லை. நிலமங்கையைப் பலவந்தமாக இழுத்த கையில் ஏதோ சுருக்கென்று அவனுக்குத் தெரிந்தது. பிறகு நரம்புகளில் ஓடிய மின்சாரம் போன்ற சக்தி தெரிந்தது. அடுத்தபடி ஏதும் தெரியவில்லை. தெரிந்தபோது ஏதும் புரியவுமில்லை, அந்த இளங்காளைக்கு.

அவன் விழித்தபோது நிலமங்கை அவனுக்கு வெகு அருகில் உட்கார்ந்து கொண்டு அராபியர்கள் தோற்பையிலிருந்து நீரை எடுத்து அவன் கண்களையும் முகத்தையும் அலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். அந்தச் சமயத்தில், அவன் எழுந்திருக்க முயன்றதும், “வேண்டாம்” என்று சைகை செய்த அவள், அவன் கைகளையும் கால்களையும் தன் மலர்க்கைகளால் வருடினாள். அதனால் முழுச்சுரணை பெற்றாலும் எழுந்திராத வீரபாண்டியன் நிலமங்கையின் நிச்சலமான முகத்தை வியப்புடன் உற்று நோக்கினான். “நிலமங்கை! எனக்கு என்ன ஏற்பட்டது? நான்

ஏன் இப்படி விழுந்து கிடக்கிறேன் ?” என்று வினவினான்.

“மயக்கம் ஏற்பட்டது. அதனால் விழுந்து விட்டீர்கள்.” என்று சர்வசாதாரணமாகச் சொன்னாள் நிலமங்கை.

“மயக்கம் எதனால் ஏற்பட்டது ?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“ஆசை மிகுதியால் !”

“ஆசை மிகுதியாலா ?”

“ஆம். அத்துமீறி என் கையைப் பிடித்து உங்களை நோக்கி இழுத்தீர்கள்...” என்று வாசகத்தை முடிக்காமலே தனது சிசுருஷையைத் தொடர்ந்து, அவன் அங்கிக்குள்ளும் தனது கையை விட்டு மார்பையும் தடவினாள்.

“மனையாளைத் தொடுவது அத்து மீறிய தாகுமா ?” என்று சினத்துடன் கேட்டான் வீரபாண்டியன்.

“மனையாளாக நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்” இன்னும் மனையாளாகவில்லை - நாலுபேர் அறிய” என்றாள் நிலமங்கை, எந்தவித சலனத்தையும் முகத்திலோ சொற்களிலோ காட்டாமலே.

“அதனால் தொடக்கூடாதாக்கும் ?”

“கூடாது.”

“காயல் அரண்மனையில் என்னையும் தள்ளி என்மீது விழுந்தாயே ?”

“அது ஆபத்துக்கான தர்மம். அதனால் பிழையில்லை.”

“நீதி சாஸ்திரம் படித்திருக்கிறாய் போலிருக்கிறது ?” என்ற வீரபாண்டியன் கேள்வியில் ஏளனமிருந்தது.

“ஆம் படித்திருக்கிறேன்,” என்ற நிலமங்கை அவனை உற்று நோக்கி, “பாண்டிய நாட்டு ராணியாகப் போகிறவளுக்கு வேண்டியதை யெல்லாம் சொல்லி வைத்திருக்கிறார்” என்று விளக்கினாள்.

இதைக் கேட்ட வீரபாண்டியன் உணர்ச்சிகள் சற்றுக் கொந்தளிக்கவே, “யார் அவர் ?” என்று வினவினான்.

“அதுதான் பின்னால் தெரியும் என்று கூறியிருக்கிறேனே” என்ற நிலமங்கை சிகிச்சை முடிந்துவிட்டதால் எழுந்து நின்றாள். “இனி நீங்களும் எழுந்திருக்கலாம்” என்றாள்.

வீரபாண்டியன் ஒரு விநாடி கை கால்களை நீட்டி மடக்கிப் பார்த்து, அவை உபயோகத்துக்கு வந்துவிட்டதை உணர்ந்து, மெள்ள எழுந்து நின்றான். பிறகு அப்படியும் இப்படியும் சிறிது நடந்து பார்த்தான். கடைசியாக நின்று நிலமங்கையை உற்று நோக்கி, “நிலமங்கை ! நீ என்னை என்ன செய்தாய் ?” என்று வினவினான் பிரமிப்பும் கோபமும் நிறைந்த குரலில்.

“ஆண்களுக்குத்தான் பலம் அதிகம். பெண்களை எது வேண்டுமானாலும் செய்து விடலமென்று நினைத்தீர்கள். என் கையைப் பிடித்து அந்த ஆணவத்தில் இழுத்தீர்கள்.”

“உம் ! சொல் மேலே.”

“மலையாளத்தில் பழக்கமாயிருக்கும் நரம் படியை லேசாக அடித்தேன்.”

“நரம்படியா ?”

“ஆம், நரம்புகளின் கேந்திர ஸ்தானங்கள் உடம்பின் பல இடங்களிலிருக்கின்றன. அவற்றில் ஏதாவதொன்றில் லேசாகத் தட்டினால் போதும், பிராணன் போய்விடும்.”

“அது உனக்குத் தெரியும் ?”

“ஆம்.”

“அப்படியானால் என் பிராணன் ஏன் போக வில்லை ?”

எனக்குத் தேவையாயிருக்கிறபடியால்...” என்ற நிலமங்கை, “மிக மெதுவாகத்தான் தங்கள் கை நரம்பை நெருடினேன்.” என்று கூறினாள்.

“அதிலேயா நாலடி தள்ளி விழுந்தேன் !”

“ஆமாம் !”

இதைக் கேட்டதும் சற்று நிதானித்த வீரபாண்டியன், “நிலமங்கை ஒரு ராட்சஸி” என்று கூறினான் சினத்துடன்.

“என்னைப் பலவந்தம் செய்கிறவர்களுக்கு நான் ராட்சஸிதான்.” என்றாள் நிலமங்கை.

“மற்றவர்களுக்கு ரோஜாப்பூ போலிருக்கிறது ?” என்று கேலியாகக் கேட்டான் வீரபாண்டியன்.

“பன்மை வேண்டாம்... ஒருவரைப் பற்றிச் சொன்னால் போதும்” என்றாள் நிலமங்கையும் புன்முறுவல் செய்து.

“அந்த ஒருவர் யாருமிருக்க முடியாது. தினம் உன்னிடம் நரம்படி யார் படுவான் ?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“அடிபட வேண்டியதில்லை. உரிமையுள்ளவர்” என்ற அவள் அவனை நெருங்கி வந்து, அவன் தோளைப் பற்றி, அவன் கண்களுடன் தனது கண்களைக் கலந்தாள்.

வீரபாண்டியன் தோள்களைச் சிறிது அசுக்கி னான். “இங்கு நரம்பு ஸ்தானம் ஒன்றுமில்லையே” என்றும் வினவினான்.

“இல்லை, இருந்தாலும் நெருட மாட்டேன் !” என்ற நிலமங்கை அவன் மார்புமீது சாய்ந்தாள் ; அவன் கைகள் அவளைச் சுற்றி வளைத்தன. அவற்றில் வளைந்தாள் அவள். அத்துடன் சொன்னாள், “சற்றுப் பொறுங்கள். பொறுத்தாி பூமியாள்வாரி. இன்னும் ஒருநாள்...” என்று.

அந்தச் சமயத்தில்தான் அந்த எதிர்பாராத தலையிடு வந்தது. வந்த தலையிடு எதிர்பாராமலும் பயங்கரமாகவும் வந்தது.

அத்தியாயம் 10

சுற்றி வந்த வேல்கள்

“ஒரு நாள் போதாது, பூமியும் ஆள முடியாது” என்ற சொற்கள் தோப்பின் ஒரு மூலையிலிருந்து எழுந்தன. அதனால் பிணைந்த இருவரும் பிரிந்து இரண்டடி எடுத்து வைத்துத் தங்கள் வாட்களை எடுக்க முயன்றார்கள். “பயனில்லை, உங்களை நோக்கி வேல்கள் குறி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன” என்ற குலபதியின் குரலைத் தொடர்ந்து, திடீரென தீபங்கள் தெரிந்தன அந்தத் தோப்பில். அந்த தீபங்கள் வீசிய வெளிச்சத்தில் குலபதி வெளியே வந்தான் - நான்கு வீரர்களுடன். அந்த நால்வரும் முந்திய நாள் சண்டையில் பங்கு கொண்டவர்களல்லவென்பதையும், புது வீரர்களென்பதையும் புரிந்து கொண்டான் வீரபாண்டியன். குலபதியின் வாய் அதிகமாக வீங்கியிருப்பதையும் கண்டதால் அவனுக்கு யாராலோ பலமான அடி விழுந்திருக்க வேண்டுமென்றும் ஊகித்தான். இருப்பினும் ஆயுத பாணிகளான நான்கு வீரர்களுக்கு முன்பு நிராயுதபாணிகளான தாங்கள் இருவரும் ஏதும் செய்யமுடியாதென்பதை உணர்ந்த வீரபாண்டியன், குலபதியின் கவனத்தை வேறு திசைக்கு இழுக்க

விரும்பி, “உன் உதட்டுக்கு என்ன ஏற்பட்டது குலபதி?” என்று விசாரித்தான்.

“அந்த அராபியன் குத்து விட்டான். ஆனால் மடையன்” என்றான் குலபதி உற்சாகத்துடன்.

“யார் ஜமாலுதீனா?”

“ஆம்.”

“அவன் எப்படி மடையன்?”

“ஈதிரியைத் தானாகவே விடுதலை செய்தவனை எப்படி அழைப்பது? நீங்கள் கொட்டடிவிருந்து பறந்ததும் அவனைப் பிடிக்க முயன்றேன். என்னைக் குத்தி வீழ்த்தினான். என் ஆட்களையும் பிடித்தான். ஆனால் எனக்கு சிகிச்சை செய்து விடுதலையும் செய்தான்...” என்ற குலபதி பெரிதாக நகைத்தான்.

வீரபாண்டியன் சிறிதே சிந்தனையில் இறங்கினான். “என்ன சிந்திக்கிறாய்? உதவ அராபியன் இல்லையே என்று நினைக்கிறாயா? அவன் வரமாட்டான். நீங்கள் தப்பி விட்டதாக மனப்பால் குடிக்கிறான்.” என்ற குலபதி மீண்டும் நகைத்தான் வீரபாண்டியனை நோக்கி.

“இப்பொழுது என்ன செய்ய உத்தேசம்?” என்று போலி பயத்துடன் வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“உன்னையும் இந்தச் சிறுக்கியையும் மதுரைக்குக் கொண்டு போக உத்தேசம்” என்று பேசிக் கொண்டே போனவன், “அட! இவளெங்கே?” என்று நாற்புறமும் நோக்கினான்.

நிலமங்கையின் நகைப்பு அவன் பக்கத்திலிருந்து உதிர்ந்தது “ஓ! என் பக்கத்துக்கு வந்து விட்டாயா! பெண்ணே! நீ புத்திசாவி. இதற்குக் கண்டிப்பாய் பயனுண்டு” என்று கூறி அவள் மீது தனது கையை வைக்கப் போனான். அந்தச் சமயத்தில் வெற்றியுடன் வீரபாண்டியனையும் நோக்கினான்.

வீரபாண்டியன் முகத்தில் எள்ளும் கொள்ளும் வெடித்தன. “டேய் குலபதி! அவள்மீது கையை வைக்காதே” என்று சீறினான் பெரும் சினத்துடன்.

“வைத்தால் என்ன செய்வாய்?” என்று அவன் கேட்டதும் நிலமங்கை சொன்னாள், “குலபதி! அவர் கிடக்கட்டும். உன் கையை இப்படிக் கொடு. நானே பிடித்துக் கொள்கிறேன்,” என்று.

“பலே பலே!” என்று சிலாகித்த குலபதி கையை நீட்டினான். நிலமங்கையும் அவன் கணுக்கையைப் பற்றினாள்.

“அங்கா பிடிப்பது? என் உள்ளங்கையை பற்றவேண்டும்” என்று மேலும் ஏதோ பேச முயன்ற குலபதியின் புருவங்கள் இருமுறை துடித்தன. “ஐயோ” என்று அலற முற்பட்டான் குலபதி. அதற்கும் இடங்கொடாத அவன் உதடுகள் கோணக் கோண இழுத்தன. திடீரென மண்ணில் சாய்ந்தான்.

தலைவன் திடீரெனச் சாய்ந்ததும் வீரபாண்டியனையும் நிலமங்கையையும் தீர்த்துவிட

மற்ற நான்கு வீரரும் வேல்களைத் தூக்கி வீச முற்பட்டனர். ஆனால் வேல்கள் அவர்கள் கைகளைவிட்டு அகல மறுத்தன. நால்வர் மார்புகளிலும் நான்கு குறுவாள்கள் பாய, நால்வரும் மல்லாந்து வீழ்ந்தனர்.

அதே சமயத்தில் மரங்களின் மறைவிலிருந்து வெளி வந்த ஜமாலுதீன், “இளவரசே! அபாய காலத்தில் தாமதிப்பது நல்லதல்ல,” என்று எச்சரிக்கையும் செய்தான்.

வீரபாண்டியன் கண்களில் நன்றி ததும்பியது. “நீ எங்கிருந்து முளைத்தாய் திடீரென்று?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“இவனை ஆரம்பம் முதல் நம்பவில்லை நான்,” என்று கீழே கிடந்த குலபதியைச் சுட்டிக் காட்டி விட்டு, “இவனுக்குச் சிகிச்சை செய்து மதுரைக்குச் செல்லும்படி கூறினேன். இருப்பினும் இவன் மீது ஒரு கண் வைத்திருந்தேன். இவன் காயலிலிருந்து கிளம்பிய போது நானும் கிளம்பினேன்.” என்று சுருக்கமாக விஷயத்தைக் கூறினான் ஜமாலுதீன்.

“இவன் உதட்டுக் காயம்?” என்று விளக்கம் கேட்டான் வீரபாண்டியன்.

“நான் அளித்த பிரசாதம்” என்ற ஜமாலுதீன், “ஆமாம். இவன் ஏன் இப்படிக் கோணக் கோண இழுத்துக் கொண்டு கிடக்கிறான்?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியனை நோக்கி.

“இவன் அளித்த பிரசாதம்” என்று நிலமங்கையைச் சுட்டிக் காட்டினான் வீரபாண்டியன்.

“நரம்பு அடி. இதைச் சீனத்தில் பார்த்திருக்கிறேன். இங்கும் வந்துவிட்டதா?” என்று முணுமுணுத்த ஜமாலுதீன், லேசாக நகைத்தான். அத்துடன் நிலமங்கையை நோக்கி, “மகளே! வீரபாண்டியனுக்கு இந்தச் சிகிச்சை செய்து விடாதே,” என்றும் கூறினான் நகைப்பின் ஊடே.

“செய்தாகிவிட்டது.” என்ற வீரபாண்டியனும் அவனுடன் சேர்ந்து நகைத்தான்.

அராபியனான ஜமாலுதீன் உதடுகளில் நமட்டு விஷமம் தெரிந்தது. “மகளே! கணவனை மிகவும் துன்புறுத்தாதே!” என்றும் கேட்டுக் கொண்டான் அராபியன்.

“கணவனா? அந்த ரகசியம் உனக்கும் தெரியுமா?” என்று வினவினான் அவன்.

“அது ரகசியமல்ல! நீங்கள் சென்ற மறு நாட்காலை காயலில் எல்லாரும் இதைப் பற்றித்தான் பேசினார்கள். மதுரைக்குத் தூதர்கள் பறந்துவிட்டார்கள். நீங்கள் செல்லுங்கள்.” என்றான். “நாளை நானும் பயணமாகிறேன் எங்கள் நாட்டிற்கு,” என்று அறிவித்தான்.

அவனைக் கட்டித் தழுவி மீண்ட வீரபாண்டியன், நிலமங்கையை நோக்கினான். அவள் புரவிகளை நோக்கிக் கைகாட்ட, இருவரும் அதில் ஆரோகணிக்கப் புரவிகள் நகர்ந்தன.

அவர்கள் போவதைப் புன்முறுவலுடன் பார்த்துக் கொண்டு நின்ற ஜமாலுதீனும் தோப்புக்குள் புகுந்து சென்று, தனது புரவியில் ஏறி காயல் மார்க்கத்தில் அதை நடத்தினான்.

அதற்கு நேர் எதிர்த் திக்கில் சென்று கொண்டிருந்த வீரபாண்டியனும் நிலமங்கையும் நீண்ட நேரம் மௌனமாகவே புரவிகளைப் பறக்க விட்டார்கள். சிறிது தூரம் சென்றதும், “இப்பொழுது எங்கு செல்கிறோம்?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“வீரதவளப்பட்டணத்திற்கு.” என்றாள் நிலமங்கை.

“எதற்கு?” என்று வினவினான். வீரபாண்டியன்

நிலமங்கை பதில் கூறவில்லை. வீரதவளப்பட்டணத்தை மறுநாள் மாலை அடைந்ததும் அங்குத் தங்களை எதிர் நோக்கியிருந்தவரைப் பார்த்துப் பெரும் பிரமிப்புக்கு உள்ளானான் வீரபாண்டியன். விளங்காத பல விஷயங்கள் அவனுக்கு விளங்கலாயின.

வாழ்க பாண்டிய ராணி !

சேரமூர்த்திகளின் தலைநகராக நீண்ட காலம் சீரும் சிறப்பும் அடைந்திருந்த உறையூர், பாண்டியர்களின் கடைசி சாம்ராஜ்ய காலத்தில் மிகச் சாதாரண பட்டணமாகிவிட்டதால், அதற்கு அருகிலிருந்த வீரதவளப்பட்டணம் கோட்டை கொத்தளங்களுடன் மதுரைக்கு அடுத்தபடி பாண்டியர்களின் உள்நாட்டுத் தலைநகரமாகக் காட்சியளித்தது. அந்த முக்கியத்தின் காரணமாகப் பாண்டியர் படையில் ஒரு தனிப்பிரிவு அங்கும் நிறுத்தப்பட்டிருந்ததால், தெற்கு எல்லைகளை மதுரையும் மேற்குக் கிழக்கு எல்லைகளை வீரதவளப் பட்டணமும் ஆளக் கூடிய நிலை ஏற்பட்டிருந்தது. அத்தகைய பட்டணத்துக்குத் தான் நிலமங்கை வீரபாண்டியனைத் தோப்பில் நடந்த விவாதங்களுக்கு மறுநாள் இரவு அழைத்து வந்தாள். அப்படி அழைத்து வந்தவள் நேராக வீரபாண்டியனைப் பிரதான வாசல் வழியாக அழைத்துச் செல்லாமல், மேற்கிலிருந்த சிறுவாசல் வழியாகக் கோட்டைக்குள் அழைத்துச் சென்று சிறுவிடுதி ஒன்றில் தங்க வைத்தாள். அந்த விடுதியில் சகல சௌகரியங்களும் இருந்தாலும்

இளவரசனான தான், அங்கு திருட்டுத்தனமாகத் தங்கவேண்டிய அவசியமென்னவென்று மட்டும் வீரபாண்டியனுக்குப் புரியாததால் அதை வாய் விட்டே கேட்டான் அவன், “இங்கு எதற்காக நான் தங்க வேண்டும்?” என்று.

நிலமங்கை அவனைக் கூர்ந்து நோக்கிவிட்டு “இங்கு ஏதாவது குறையிருக்கிறதா உங்களுக்கு?” என்று வினவினாள்.

அவள் கேட்ட பின்பு அதற்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்லாமல் வீரபாண்டியன், அந்தச் சிறுவீட்டின் கூடத்திற்குள்ளும் அறைகளுக்குள்ளும், உலாவிவிட்டுத் திரும்பினான். திரும்பியவன் கூடத் திலேயே நின்றிருந்த நிலமங்கையை நோக்கி, “இல்லை எந்தக் குறைவுமில்லை. சகல சௌகரியங்களும் இருக்கின்றன.” என்று பதில் கூறியவன், “ஏன், நான் அரண்மனைக்கு உன்னுடன் வந்தாலென்ன?” என்று வினவினான்.

“இப்பொழுது வருவதற்கில்லை,” என்றாள் நிலமங்கை.

“ஏன்? இது பாண்டியர் பட்டினந்தானே? நான் இளவரசன்தானே?” என்று வினவினான் எரிச்சலுடன்.

“காயலும் பாண்டியர் பட்டினந்தான். அங்கும் நீங்கள் இளவரசர்தான்.” என்று சுட்டிக் காட்டினாள் நிலமங்கை.

“இங்கும் அபாயம் இருக்கிறதா எனக்கு?”

“ஆம்.”

“என்ன அபாயம்?”

“பெரிய சமை!”

“சுமையா?”

“ஆம், ஆம்!”

“சற்று விவரிக்கலாமா?”

“நானை உங்களுக்கே தெரியும்.” இதைச் சொன்ன நிலமங்கை, மேலும் பேச்சை வளர்த்தாமல் அந்த வீட்டின் வாயிலிலிருந்து இரு காவலர்களை அழைத்து இளவரசனுக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களைச் செய்து கொடுக்கும்படி நியமித்துவிட்டு வளியே சென்றாள்.

வீரபாண்டியனுக்கு எல்லாமே பெரும் புதிராக இருந்தது. காயல்பட்டினத்திலிருந்து தன்னை முத்து வந்த நிலமங்கை அந்தச் சிறு வீட்டில் நனைத் தங்க வைத்துச் சென்றது, அவள் நிப்பிட்ட ஆபத்து, எதற்கும் விடை காணாமல் விலையில்லை அவனுக்கு. “என்னை யாரோ வங்குச் சந்திக்கப் போவதாகக் கூறினாளே நிலமங்கை, அது யாராயிருக்கும்? இதுவரை ரையும் காணோமே,” என்று தன்னைத்தானே ட்டுக் கொண்டான். பிறகு மனத்தை திகமாகக் குழப்பிக் கொள்ளாமல் நீராடி, வேறு டை புனைந்து உணவருந்தி படுக்கச் சென்றான். வன் படுத்து ஒரு நாழிகைகூட இருக்காது. த்தச் சிறு வீட்டின் கதவு கிறீச் என்ற

சத்தத்துடன் திறக்க, அரச உடையணிந்த நடுத்தர வயதைத் தாண்டிய ஒருவர் உள்ளே வந்தார். “எங்கே அவள்?” என்று அவர் கேட்ட கேள்வியில் மிகுந்த அதிகாரம் தொக்கி நின்றது மட்டுமல்லாமல் வீரபாண்டியனுக்கு வியப்பையும் அளித்தது. அவர் குரலும் அவனுக்குப் பிரமிப்பை ஊட்டியது. ஆகவே படுக்கையிலிருந்து துள்ளியெழுந்தான் வீரபாண்டியன். அந்தச் சமயத்தில் அந்தப் பெரியவரும் உள்ளே நுழைந்தார்.

“யார் தாங்களா?” என்று பிரமிப்புடன் கேட்ட வீரபாண்டியன், மண்டியிட்டு அவரை வணங்கி அவர் பாதங்களைத் தொட்டான்.

பெரியவர் புன்முறுவல் கொண்டார். “ஆம் வீரபாண்டியா! நான்தான்,” என்றார்-அவன் சிறிய தந்தையான விக்கிரம பாண்டியர்.

“ஒரு வார்த்தை சொல்லியனுப்பியிருந்தால் நானே வந்திருப்பேனே. இப்படி ஒரு பெண்ணை விட்டு ரகசியமாக...” என்று ஏதோ சொல்லப் போனவனைக் கையைக் காட்டி இடைமறித்த விக்கிரம பாண்டியர், “வீரபாண்டியா! பாண்டிய நாட்டை விழுங்க மாவிக்காடூர் வந்து கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்குத் துணையாக நமது பரம்பரை எதிரி வல்லாளனும் வருகிறான். பாண்டிய நாட்டை அழிக்க இந்தச் சக்திகளே போதும். போதாக்குறைக்கு உன் அண்ணன் தந்தையின் ரத்தத்தைப் பாண்டிய மண்ணில்

சிந்திவிட்டான். உள்நாட்டுக் கலகம் வேறு பாண்டிய நாட்டை ஆட்கொள்ள இருக்கிறது. இந்த நிலையில் காவலில் இருக்கும் உன் உயிருக்கும் உலை வைக்கப்படும் என்பதை அறிந்தேன். ஆகவே உன்னையும் உன் மூலம் பாண்டிய நாட்டையும் காக்க நிலமங்கையை அனுப்பினேன்.” என்றார்.

பிரமித்து நின்றான் வீரபாண்டியன். “ஒரு பெண்ணைத்தானா அனுப்பவேண்டும் என்னைக் காக்க? வேறு ஆண்மகன் யாரும் கிடைக்க வில்லையா?” என்று வினவவும் செய்தான், வீரபாண்டியன் பிரமிப்பை உதறிக்கொண்டு.

“பெண்கள் செய்வதை ஆண்கள் செய்ய முடியாது. தவிர நிலமங்கை செய்யக்கூடியதையாருமே செய்ய முடியாது. போர்த் தந்திரத்திலும் அவளுக்கிணை பாண்டிய நாட்டில் கிடையாது” என்று விளக்கினார் விக்கிரமபாண்டியர்.

அதை அவர் சொல்லத் தேவையில்லை. நிலமங்கையின் பெயர் ஏற்கெனவே பாண்டிய நாட்டில் பிரசித்தமாயிருந்தது. போரில் நிகரற்றவளென்பதும் பல வீரர்களை அவள் பணியவைத்திருக்கிறாளென்பதும் எல்லாரும் அறிந்த விஷயமென்றாலும் அவளை எதற்காகச் சிறிய தந்தை தன்னைக் காக்க அனுப்பினார் என்பது புரியவில்லை வீரபாண்டியனுக்கு. அவன் மனதில் எழுந்த அந்த வினாவை விக்கிரமபாண்டியர் புரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். ஆகவே சொன்னார்

“எல்லாவற்றையும்விட ஒரு காரணம் இருக்கிறது வீரபாண்டியா,” என்று.

“என்ன அது?”

“உன் நலத்தில் அக்கறையுள்ளவள் நிலமங்கை.”

“ஆம்; ஆம்.”

“உன் மனைவியாக நிச்சயிக்கப்பட்டவள்.”

“சிறு பிராயத்தில், நாங்கள் ஏதுமறியாத வயதில்...”

விக்கிரமபாண்டியர் நகைத்தார். “அந்த வயதில் தான் யாரும் பெரியவர்கள் சொல்வதைக் கேட்பார்கள். அது மட்டுமல்ல வீரபாண்டியா! என் தமையனார் அவளை உனக்கு நிச்சயம் செய்ததில் அரசாங்க சம்பந்தமும் பாண்டிய நாட்டின் நலனும் கலந்திருக்கிறது.” என்றும் கூறினார்.

“எப்படி?” என்று வினவிய வீரபாண்டியனுக்கு உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை அவன் சிறிய தந்தை. சிறிது நேரம் சிந்தித்தார். பிறகு ஒரு வெடியை எடுத்து வீசினார். “அவள் ரவிவர்மன் குலசேகரன் மகள்” என்று மெள்ள மெள்ளச் சொற்களை உதிர்த்தார்.

ஸ்தம்பித்து நின்றான் வீரபாண்டியன். “சேர மன்னன் மகளா?” என்றும் வினவினான் மிதமிஞ்சிய வியப்பால்.

“ஆம்! பாண்டிய நாட்டு ஆபத்தில், உன் திருமணத்தால் சேர மன்னனுக்கும் பங்கு ஏற்படும்.”

“சேர மன்னன் மகள் இங்கு ஏன் வளர்ந்தாள்? ஏன் சேர நாட்டில் வளரவில்லை?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

விக்கிரமபாண்டியர் சில விநாடிகள் தத்தளித்தார். “அவளும் உன்னைப்போல் பிறந்தவள், சேர மன்னனின் மூன்றாவது மகள். ஆசைநாயகியின் மகள். இவள் அங்கிருந்தால் ஆபத்தென்று ரவிவர்மன் சிறு வயதிலேயே உன் தந்தையின் பாதுகாப்பில் இருக்கட்டுமென்று அனுப்பி வைத்தார்” என்று மெள்ள மெள்ள உண்மையைச் சொன்னார்.

வீரபாண்டியன் முகத்தில் சிந்தனை படர்ந்தது. “புரிகிறது; ஒரு மன்னனின் ஆசைநாயகியின் மகள் இன்னொரு மன்னனின் ஆசைநாயகியின் மகளை மணக்கிறாள். உயர்வு தாழ்வு ஏதுமில்லை. அவளை நமது மந்திரி வளர்த்ததால் அவள் உயர் குலத்தவள் என்று நினைத்தேன்.” என்று வீரபாண்டியன் நகைத்தான்.

விக்கிரமபாண்டியரின் முகத்தில் சினம் பீறிட்டு நின்றது. அவர் சொற்களிலும் அது பரவி நின்றது. “குலத்தினால் சிறப்பில்லாவிட்டால் என்ன? குணத்தினால் சிறந்தவள். வீரத்தில் சிறந்தவள். என் அண்ணன் உன்னை இளவரசனாக்கி யிராவிட்டால், அவளை நானே வீரதவளப்பட்டணத்

தின் அரியணையில் ஏற்று வேன். என் இஷ்டத்துக்கு மாறாக உன்னை அங்கு அமரச் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது” என்று சுடு சொற்களை உதிர்த்த விக்கிரமபாண்டியர், “நானே உனக்குத் திருமணம் மகுடாபிஷேகம் இரண்டும்” எனக் கூறி விட்டு அந்த வீட்டிலிருந்து விடுவிடுவென்று வெளியேறினார்.

வீரபாண்டியன் அவரைத் தொடர்ந்து வாயிற் படி வரை சென்றான். விக்கிரமர் திரும்பி, “இங்கும் உன் அண்ணன் ஒற்றர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகவே இந்த வீட்டை விட்டு வெளியேறாதே. நானே மகுடாபிஷேகத்திற்குப் பின்பு உன் இஷ்டப் படி இருக்கலாம்.” என்றார்.

“அப்புறம் ஒற்றர்கள் ஓடி விடுவார்களோ?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன் விஷமத்துடன்.

“நீயே ஒற்றர்களைக் கண்டு பிடித்து ஒழிக்கலாம். இல்லையேல் உன்னைக் காக்க உன் சமீபத்தில் நிலமங்கை இருப்பாள்.” என்று கூறிவிட்டு விக்கிரமபாண்டியர் சென்றார்.

திரும்பவும் தனது அறைக்கு வந்த வீர பாண்டியன், படுக்கையில் தடாலென்று ஸ்முந்தான். நிலமங்கையிடம் தனது சிறிய தந்தைக்கு இருந்த நம்பிக்கையை நினைத்து வியந்தான். ஆனால் அடுத்த நாள் அவனுக்கு அதற்குப் பல அத்தாட்சிகள் கிடைத்தன.

மறுநாள் வீரதவளப்பட்டணம் மணக்கோலம் பூண்டது. எங்கும் தோரணங்களும், கோலங்களும்

அந்த நகரையே திருமண நிலமங்கையாக அடித்தன. வீரர்கள் நடமாட்டமும், கண்காணிப்பும் நிறைந்து திருமணத்துடன் போர்ச்சன்னத்தமும் இருப்பதாகத் தோன்றியது. அந்த மாநகரத்தில், அன்று காலை அரண்மனையில் குறிப்பாக அழைக்கப்பட்ட மந்திரி, பிரதானிகளுக்கு முன்பாக நிலமங்கைக்கும் வீரபாண்டியனுக்கும் திருமணம் நடந்தது. அடுத்த இரண்டு நாழிகைகளுக்கெல்லாம் வீரபாண்டியன் பாண்டிய நாட்டு மன்னனாக முடிசூட்டப்பட்டான். மணிமுடி அவன் தலையில் ஏறியதும் - ஊதப்பட்ட தாரைகளின் ஒலி அடங்கியதும்-விக்கிரமபாண்டியர் சபையில் எழுந்திருந்து, “என் தமையன் இஷ்டப்படி இன்று வீரபாண்டியன் பாண்டிய நாட்டு மன்னனாகி விட்டான். இனி பாண்டிய நாட்டுத் தலைநகர், மதுரையல்ல, வீரதவளப்பட்டணந்தான். இந்த நகரையும் நாட்டையும் காக்க நீங்கள் உங்கள் மன்னன் பக்கவில் நில்லுங்கள். இனி இந்த மாதிரி விழாவை நீங்கள் நீண்ட காலம் பார்க்க முடியாது. மாஸிக்காபூர் பாண்டியநாட்டை நோக்கி வருகிறான். அதைக் காக்க வீரபாண்டியனால்தான் முடியும். அவன் இந்தப் பாண்டிய நிலமங்கையையும் பாதுகாப்பான். இதோ இந்த நிலமங்கையையும் பாதுகாப்பான்” என்று அறிவித்து அரியணையில் வீரபாண்டியன் பக்கவில் அமர்ந்திருந்த நிலமங்கை மீதும் கண்களை ஓட்டினார்.

“வாழ்க மன்னர்! வாழ்க பாண்டிய ராணி!” என்ற கோஷங்கள் அந்த அலங்கார மண்டபத்தில் பெரிதாக எழுந்தன. மந்திரிப் பிரதானிகள் மன்னனை வணங்கினர்.

அத்தியாயம் 12

மண் சுமையும் பெண் சுமையும்

மணக்கோலமும் மகுடாபிஷேகக் கோலமும் ஒரே நாளில் பூண்ட வீரபாண்டியன் மனத்தில் மகிழ்ச்சிக்குப் பதில் தீவிர சிந்தனையே படர்ந்து கிடந்ததால், மந்திரிப் பிரதானிகள் தன்னையும் நிலமங்கையையும் குறித்து எழுப்பிய வாழ்த்துக் கோஷங்கள் அதிகமாக அவன் காதில் விழவில்லை. திருமணத்தின்போதும் சரி, மகுடாபிஷேகத்தின் போதும் சரி, திரளான மக்கள் மண்டபத்துக்குள் அனுமதிக்கப்படவில்லையென்பதை குறிப்பாகச் சில பெரு வணிகர்களும், மந்திரிப் பிரதானிகளும், உப தளபதிகளும், பொறுக்கியெடுத்தாற்போல் சில வீரர்களும் மட்டுமே அங்கு கூடியிருந்தார்களென்பதையும் மிக நுண்ணிய அறிவுள்ள வீரபாண்டியன் உணர்ந்து கொண்டான். மங்கலம் பாடிய பெண்கள் கூட, பெரிய இடத்துப் பெண்களே தவிரப் பொது மக்கள் கலப்பு தனது திருமணத்தில் அதிகமாகச் சம்பந்தப்படவில்லை என்பதையும் அவன் கவனிக்கத் தவறவில்லை. திருமணக்கூடத் தூண்களிலும், மகுடாபிஷேக மண்டபத் தூண்களிலும் காத்திருந்த வீரர்கள் அந்தப் பொன் விழாக்களைக் கவனிக்காமல் சதா அங்குமிங்கும் கண்களை

அலையவிட்டுக் கொண்டிருந்ததால் தன்னைக் காயலில் பிடித்த பெருத்த அபாயம், அரசனான பின்பும் வீரதவளப்பட்டணத்திலும் போகவில்லையென்ற விபரத்தையும் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான்.

இத்தகைய எண்ணங்கள் மனத்திலோட மகுடாபிஷேக மண்டபத்திலிருந்து அந்தப்புரத்துக்கு நடுப்பகல் தாண்டிய பின்பு வந்தவன், அரச உடை நீக்கித் தனது பழைய உடையை அணிந்துகொண்டு இடையில் தனது வாளையும் குறுவாளையும் கட்டிக் கொண்டு, விக்கிரமபாண்டியர் தங்கியிருந்த தனி மாளிகையை நாடிச் சென்றான். அவன் அந்தப் புரத்திலிருந்து புறப்பட்டதும் அவனைத் தொடர இருந்த கட்டியக் காரர்களையும் காவல் வீரர்களையும் சைகை செய்து அங்கேயே இருக்கச் சொல்லிவிட்டுத் தன்னந்தனியே விக்கிரம பாண்டியன் மாளிகைக்கு வந்து சிற்றப்பனை அவரது அறையில் சந்தித்தான்.

வயதின் காரணமாக அலுத்து அப்பொழுது தான் சற்று இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த விக்கிரம பாண்டியர், வீரபாண்டியனை வியப்புடன் நோக்கிப் படுத்த நிலையிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்தார். “இன்று உன் மகுடாபிஷேக நாள், திருமண நாள்” என்று சுட்டியும் காட்டினார்.

“ஆனால் மகிழ்ச்சி நாள்ல்ல” என்றான் வீர பாண்டியன் திட்டமாக.

“ஏன்?” விக்கிரமபாண்டியர் புரிந்தும் புரியாதது போலவே வினவினார்.

“திருமண மண்டபத்தில் பொது மக்கள் திரளக் காணோம். மகுடாபிஷேக மண்டபத்தில் குறுநில மன்னர் யாரையும் காணோம்” என்ற வீர பாண்டியன் அவரை உற்று நோக்கினான்.

விக்கிரமபாண்டியர் சிறிது நேரம் சிந்தனையி லிறங்கினார். கடைசியாகக் கேட்டார்: “அதனா லென்ன? இன்று மக்கள் மகிழ வேண்டிய நாள்ல்லவா?”

“எப்படிப் பழக்கம்?” என்று வினவினான் வீர பாண்டியன், தன் கூரிய விழிகளை விக்கிரம பாண்டியர் மீது நாட்டி.

“பழக்கங்கள் சாதாரண காலத்துக்கு ஏற்பட்டவை” என்று குறிப்பாகச் சொன்னார் விக்கிரமபாண்டியர்.

“இப்போது காலம் அசாதாரணமானதா?”

“மாலிக்காபூர் வருவதையும் உன் அண்ணன் தந்தையைக் கொலை செய்ததையும் உன்னையும் தீர்த்துக்கட்டப் பார்ப்பதையும் எப்படி நினைக்கிறாய்? சாதாரண சம்பவங்களாகவா?”

“அதனால்?”

“காலத்திற்கேற்ற கோலம் போடுகிறோம்” என்ற விக்கிரமபாண்டியர் தமது பஞ்சணையிலிருந்து இறங்கி அறையில் அங்குமிங்கும் நடமாடிக் கொண்டே சொன்னார்; “வீரபாண்டியர்; பல படாடோபங்களை, நான் காரணமாகவே உன்னைப் பற்றிய இரு வைபவங்களிலும் தவிர்த்தேன்.

உனக்கு அபாயம் இங்கும் நீங்கவில்லையென்பதை ஏற்கெனவே சுட்டிக் காட்டினேன். தூரி வாத்யங்கள் முழங்கப் பட்டணப் பிரவேசம் செய்து கொள்ள வேண்டிய நீ, திருட்டுத்தனமாக அழைத்து வரப்பட்டாய். சிறு விடுதியில் இருத்தப்பட்டாய். பிறகு திடீரெனத் திருமணமும் மகுடாபிஷேகமும் நடந்தன ஆனால் இத்தனை ரகசியமும் உன்னைக் காக்காது. எனது அண்ணன், உன் தந்தை, எப்படி அகற்றப் பட்டாரோ அப்படி உன்னையும் என்னையும் அகற்ற உன் அண்ணனின் ஒற்றர்கள், கொலைகாரர்கள் இந்தப் பட்டணத்திலும் மறைந்து திரிகிறார்கள். ஆகவே நானும் இன்றிரவு இங்கிருந்து மறைந்து விடுவேன்.”

இந்த இடத்தில் பேச்சை நிறுத்திய விக்கிரம பாண்டியர் வீரபாண்டியன்மீது, அர்த்தமும் துக்கமும் நிரம்பிய விழிகளை நாட்டினார். அவர் சொற்களைக் கேட்ட வீரபாண்டியன் மனத்தில் எல்லையில்லா துன்பச் சுமை ஏறியிருந்தது. “நீங்கள் கொலைகாரர்களுக்கு அஞ்சுகிறீர்களா?” என்று வினவினான் முடிவில்.

“ஆம்,”

“ஏன்?”

“இன்னும் சில நாட்கள் நான் உயிருடன் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது.”

“எதற்காக?”

“பாண்டிய நாட்டைக் காக்க!”

“இப்பொழுது அந்தப் பணியை ஏற்றாலென்ன?”

“சந்தர்ப்பம் சரியாயில்லை.”

“எப்பொழுது வரும் சந்தர்ப்பம்?”

“வெகு சீக்கிரம் வரும். அப்பொழுது விக்கிரம பாண்டியன் மறைவிடத்திலிருந்து வெளி வருவான். வெறுங் கையுடனல்ல; வாளேந்தி வருவான். படைகளுடன் வருவான். அப்பொழுது ஒன்று மாலிக்காபூர் திரும்பி ஓடுவான் அல்லது உன் சிற்றப்பன் இந்த மண்ணில் புதைக்கப்படுவான்.” என்ற விக்கிரமபாண்டியர், “வீரபாண்டியா! இப்பொழுது வேறெதுவும் கேட்காதே. என் திட்டங்கள் நிலமங்கைக்குத் தெரியும். எதையும் அவளைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்.” என்றும் கூறி விட்டு மீண்டும் பஞ்சணையில் படுத்தார்.

“என்னைவிட நிலமங்கையிடம் அத்தனை நம்பிக்கையா உங்களுக்கு?” என்று வினவினான் வீரபாண்டியன்.

“உன்னைவிட என்ன? என்னைவிட அவளிடம் எனக்கு நம்பிக்கை அதிகம். போ வீரபாண்டியா, நிலமங்கை காத்திருப்பாள்,” என்று கண்களை மூடினார்.

அத்துடன் அங்கிருந்து கிளம்பி, சிந்தாக்கிராந்தனாய் அந்தப்புரத்துக்கு வந்த வீரபாண்டியன் அந்தப் பகல் பொழுதைத் தனிமையிலேயே கழித்தான். இரவு நெருங்கியதும் பணிப்பெண்கள்

இருவர் அவன் மங்கள் ஸ்நானத்துக்கு ஏற்பாடு செய்தார்கள். அவன் ஸ்நானம் செய்ததும் அறுசுவை உண்டி படைக்கப்பட்டது. அதை அதிகமாக உண்ணாத வீரதவள மன்னவன் மணவறைக்குச் சென்றபோதும் சிந்தனையுடனேயே சென்றான். அங்கிருந்த கோட்டுக்கால் கட்டிலின் மீது மெத்தென்ற பஞ்ச சயனத்தின் மீது சயனித்த போதும் அவன் மனம் நிம்மதியடையவில்லை. சர்வாலங்கார பூஷிதையாய், மணவறை விளக்குகளைவிட பெரு விளக்காய், உள்ளே நுழைந்து, அறையைத் தாளிட்டுத் திரும்பி, நீள் விழிகளை நிலத்தில் சாயவிட்ட மனையாளையும் காணவில்லை அவன் கண்கள்.

அவன் மனநிலையை நிலமங்கை புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆகவே அன்ன நடை நடந்து அவளே வந்தாள் - கட்டிலுக்கருகே. அவள் வந்ததும் அவன் நன்றாகத் தள்ளிப் படுத்தான். நிலமங்கையும் பஞ்சணையின் ஓரத்தில் சயனித்தாள். அவன் மௌனத்தைக் கலைக்க அவளே கேட்டாள், “இதற்குள் மண்சுமை ஏறிவிட்டது போலிருக்கிறது?” என்று மிக மிருதுவாக.

மல்லாந்து படுத்த நிலையில் சொன்னான் வீரபாண்டியன், “ஆம்” என்று.

“அது மட்டுமல்ல மன்னவா!” என்று லேசாக நகைத்தாள் நிலமங்கை.

“வேறென்னவோ?”

“பெண் சுமையும் ஏறியிருக்கிறது!”

“பெண் சுமையா!”

“ஆம்!”

“யாரது?”

“ஏன் தெரியவில்லையா?”

“இல்லை.”

“தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.”

“எப்படி?”

நிலமங்கை சிரித்தாள். “ஏன் சிரிக்கிறாய்?” என்று சீறினான் வீரபாண்டியன்.

“என்னைக் கேட்கிறீர்களே! எப்படி என்று அதற்காகச் சிரித்தேன்” என்றாள் நிலமங்கை.

ஆத்திரம் சற்றே விலகியதால் அப்பொழுது தான் புரிந்தது வீரபாண்டியனுக்கு விவரம். அவனும் நகைத்தான். “இப்பொழுது என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறாய்?” என்று கேட்டான் அவன்.

நிலமங்கை பதில் சொல்லவில்லை. ஏனென்பு முழுவதும் காட்டினாள். பஞ்சணையில் இருவருக்குமிடையில் மூன்றடி இடைவெளியிருந்ததைக் கடைக்கண்ணால் நோக்கினாள். ஏதோ சிந்தித்துவிட்டு அவன் காது கேட்கும் படியாக முணுமுணுத்தாள், “இதைவிட மோசமான கேள்வியை ஆண் பிள்ளையாயிருக்கும் யாரும் கேட்க முடியாது என்று.”

இதைக் கேட்ட வீரபாண்டியன் மகிழ்ந்த
நிலையிலிருந்து ஒருக்கனித்துத் திரும்பி அவரை
தொக்கினான். அவன் கண்களில் வெறித்த
தழும்புமாதைக் கவனித்தான் நிலமங்கை. அதன்
வினைவாகத் தன் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.
அடுத்த விதாய் இருவருக்குமிடையே இருந்த
ஓய்வு இடைவெளி மறைத்தது. வீரபாண்டியன்
வழுக்கு மண் கையோடு பெண் கையால்
சேர்த்து கொண்டது.

ஒற்றும்